

Andréhn-Schiptjenko

STOCKHOLM PARIS

Theresa Traore Dahlberg

Born 1983 in Värnamo, Sweden

Lives and works in Stockholm, Sweden

Andréhn-Schiptjenko

STOCKHOLM PARIS

Theresa Traore Dahlberg

Born 1983 in Värnamo, Sweden
Lives and works in Stockholm, Sweden

Theresa Traore Dahlberg is a visual artist and filmmaker who formulates and mediates engaging and complex narratives through sculpture, photography, and film. Her sculptural works often take a point of departure in the material itself, as a physical material and as a container of histories, ideas, and notions. The artist pays attention to production, working conditions, workers' identities and personal stories, creating art that reflects the complexity of class, women's roles, and post-colonialism. Her films narrate stories in the expanded field of documentary including themes such as representation of the other, by questioning how individuals, events and places are perceived, interpreted and understood. Traore Dahlberg draws from her own experiences of being anchored in two political and social cultures, Sweden and Burkina Faso.

Traore Dahlberg studied 16mm experimental film at the New School, in New York and at the Stockholm Academy of Dramatic Arts. Later she studied Visual Art at the Royal Institute of Art in Stockholm. Traore Dahlberg has been awarded the Tempo Documentary Short Award for her film *The Ambassador's Wife* (2018) which was also shown at the Toronto International Film Festival, Tiff, Berlin, Clerement ISFF, Telluride and Artist Films International, Bonniers Konsthall, Whitechapel and more. Her first film *Taxi Sister* (2011) was about the everyday life of a Senegalese female taxi driver, and her film *Ouaga Girls* (2017) was her first feature-length documentary.

Solo Exhibitions (selected)

- 2021** *Växlingar*, Kalmar Konstmuseum, Kalmar Sweden.
- 2020** *Usine Seydoni*, Institut Suédois, Paris, France.
- 2019** *Theresa Traore Dahlberg - Becker Art Award 2019*, Höganäs Museum, Höganäs, Sweden.
Theresa Traore Dahlberg - Becker Art Award 2019, Färgfabriken, Stockholm, Sweden.
Seydoni Pionnier de l'Industrie, Musicale au Burkina, Musée National du Burkina Faso, Ouagadougou, Burkina Faso.
Artists' Film International, Bonniers Konsthall, Stockholm, Sweden; Whitechapel Gallery, London, UK; Hammer Museum, Los Angeles, USA; Para/Site Art Space, Hong Kong; Ballroom Marfa, Marfa, Texas, USA; Istanbul Modern, Istanbul, Turkey.

Group Exhibitions (selected)

- 2022** CAAM - Atlantic Center of Modern Art, Las Palmas de Gran Canaria, Las Palmas, Spain
Maskinerna är igång, Havremagasinet, Boden, Sweden
- 2021** *Remixing the Future*, Museum of Ethnography, Stockholm, Sweden.
- 2018** OFF Biennale, Cairo, Egypt.
- 2017** *Anna-Lisa Thomson-stipendiater*, Uppsala Konstmuseum, Uppsala, Sweden.
- 2015** *Into Your Solar Plexus*, Kunsthalle Bern, Bern, Switzerland.

Public Collections

Lindéngruppen, Höganäs, Sweden.
Public Art Agency, Sweden.
Stockholms County Council, Sweden.
Uppsala Art Museum, Sweden.

Andréhn-Schiptjenko

STOCKHOLM PARIS

Filmography (selected)

2021 *Microcement*. Director, producer, editor. Öland, Sweden.

2018 *Ambassador's Wife*. Director, producer, editor. Ouagadougou, Burkina Faso. Film, 16 min.

2017 *Ouaga Girls*. Director. Ouagadougou, Burkina Faso. Documentary, 1h 22 min.

2012 *Taxi Sister*. Director, producer. Dakar, Senegal. Documentary. French and Wolof dialogue, 28 min.

Screenings (selected)

2022 Bonniers Konsthall, Stockholm, Sweden.

2018 Grassi Museum, Leipzig, Germany.
Museum of African Contemporary Art, Marrakech, Morocco.
Screening and artist talk, Columbia University, New York, USA.

Belfast Film Festival, Belfast, Northern Ireland.
BAM, Brooklyn Academy of Music, Brooklyn, USA.

Film Festivals (selected)

Berlin Critics' Week, Germany.

Clermont-Ferrand, France.

FESPACO, Ouagadougou, Burkina Faso.

Göteborg filmfestival, Sweden.

International Documentary Film Festival Amsterdam, The Netherlands.

JCC 2017 Carthage Film Festival (Winner of Prix du CREDIF).

Leipzig, Germany.

Telluride, USA.

TEMPO, Sweden.

TIFF, Toronto, Canada.

Visons du Réel, Nyon, Switzerland.

ZagrebDox, Croatia.

TERESA TRAORE DAHLBERG

Market Art Fair, Liljevalchs
Konsthall, Stockholm, Sweden, 2022

A recurring feature in Theresa Traore Dahlberg's work is the close attention paid to different materials; the conditions under which they are produced as well as their impact on communities, workers' identities and personal stories. Andréhn-Schiptjenko's presentation of Traore Dahlberg includes brass sculptures and glass objects - all relating to this theme of the inextricable link between people and production, and the meanings that materials are imbued with, even after they have become transformed into something else.

Hakili - The Hare is a series of brass sculptures inspired by the artist's grandmother, who was a master storyteller, and an enigmatic brass hare that Traore Dahlberg found in the collection of The Museum of Ethnography in Stockholm. Both grandmother and hare happened to originate from the same city of Boubou-Dioulasso in Burkina Faso. Hares and rabbits are common protagonists in African folktales, often playing the role of the trickster who uses cunning to affect larger and more powerful beings, thus humorously shaping the outcome of the narrative. Traore Dahlberg collaborated with contemporary casters in Burkina

Faso to create reworkings of the original hare found in the museum collection.

Traore Dahlberg's glass objects are the result of various historically and personally charged materials being melted and fused into the glass; creating new purpose for the discarded. Her copper and glass works are based on industrially produced circuit boards - once valuable electronic components that have now become obsolete. Traore Dahlberg's ambiguously titled *White Material* series instead fuses organic material in the form of cotton yarns into the glass. The white cotton is hand-spun by women in Burkina Faso who have been excluded from their communities after being accused of witchcraft. By gathering in a collective, these women have succeeded in creating a new social existence and becoming financially self-sufficient.

Theresa Traore Dahlberg (b.1983 in Värnamo, Sweden) resides and works in Stockholm, Sweden. In 2017, she graduated with a Master of Fine Art from The Royal Institute of Art in Stockholm. Traore Dahlberg has had numerous solo and group exhibitions, among them Institut Suédois, Paris (2019); Musée National du Burkina Faso (2019); and most recently Kalmar Konstmuseum, Sweden (2021). She received Beckers Art Award in 2019, which entailed two extensive solo exhibitions at Färgfabriken, Stockholm and Höganäs Museum, Höganäs, Sweden.

Theresa Traore Dahlberg
White Material VI, 2022
Mixed media
50 x 40 cm
(19 3/4 x 15 3/4 in.)

Theresa Traore Dahlberg

White Material VII, 2022

Mixed media

50 x 40 cm

(19 3/4 x 15 3/4 in.)

Theresa Traore Dahlberg
White Material VIII, 2022
Mixed media
50 x 40 cm
(19 3/4 x 15 3/4 in.)

Theresa Traore Dahlberg

White Material XI, 2022

Mixed media

50 x 40 cm

(19 3/4 x 15 3/4 in.)

Theresa Traore Dahlberg
White Material X, 2022
Mixed media
50 x 40 cm
(19 3/4 x 15 3/4 in.)

Theresa Traore Dahlberg
Hakili - The Hare IV, 2021
Ed. of 3 + 2 AP
Brass
Dimensions variable

Theresa Traore Dahlberg

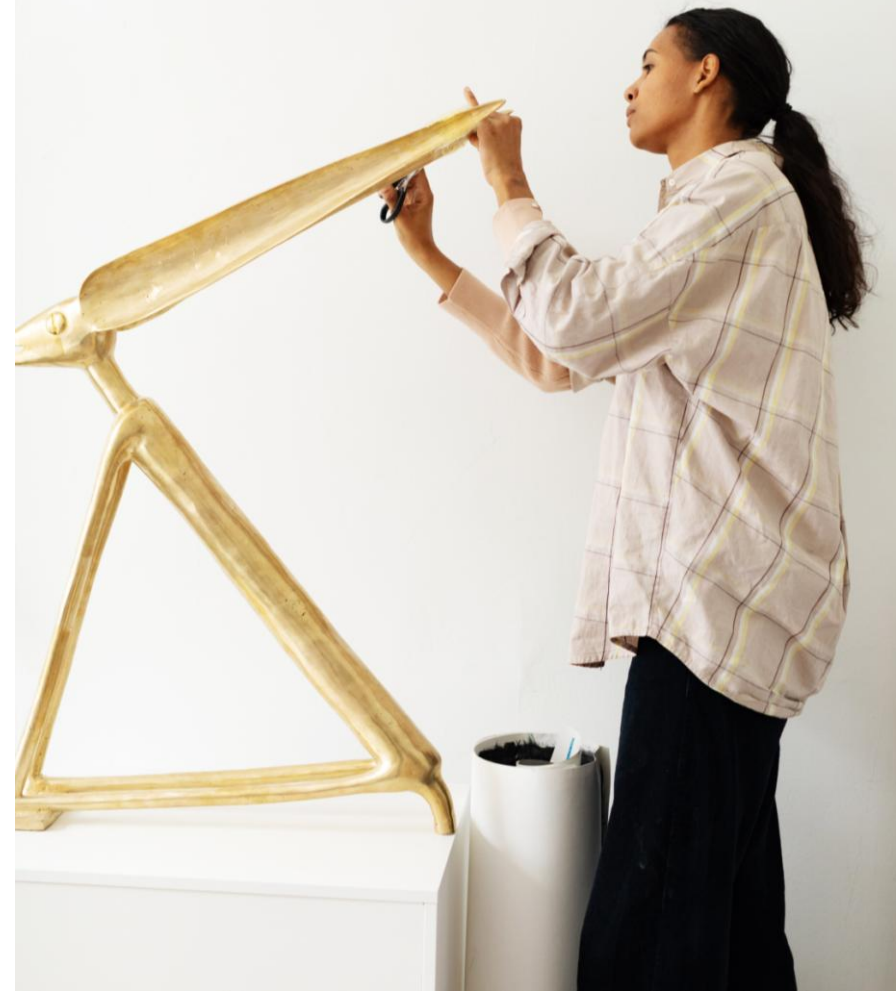
Hakili - The Hare V, 2021

Ed. of 3 + 2 AP

Brass

34 x 20.5 x 8 cm

(13 3/8 x 8 1/8 x 3 1/8 in.)

Theresa Traore Dahlberg

Hakili - The Hare VI, 2022

Ed. of 3 + 2 AP

Brass

100 x 127 x 21 cm

(39 3/8 x 50 x 8 1/4 in.)

Theresa Traore Dahlberg

Copper and Glass VII, 2019

Mixed media

95 x 70 cm

(37 3/8 x 27 1/2 in.)

(front view)

Theresa Traore Dahlberg
Copper and Glass VII, 2019
Mixed media
95 x 70 cm
(37 3/8 x 27 1/2 in.)
(back view)

Theresa Traore Dahlberg
Copper and Glass VIII, 2019
Mixed media
90 x 70 cm
(35 3/8 x 27 1/2 in.)
(front view)

TRANSITIONS

Kalmar Konstmuseum,
Kalmar, Sweden, 2021

The exhibition *Transitions* is a room for reflection about our time and the transient value of labour. It portrays the meeting between industry and craft, between analogue and digital and also between geographically separated parts of the world - interconnected through growing industry and global ownership. On a personal level, these meetings become an expression of Theresa Traore Dahlberg's multiple cultural identities, in light of a childhood spent between the little village of Skogsby on Öland, and the sprawling city of Ouagadougou in Burkina Faso.

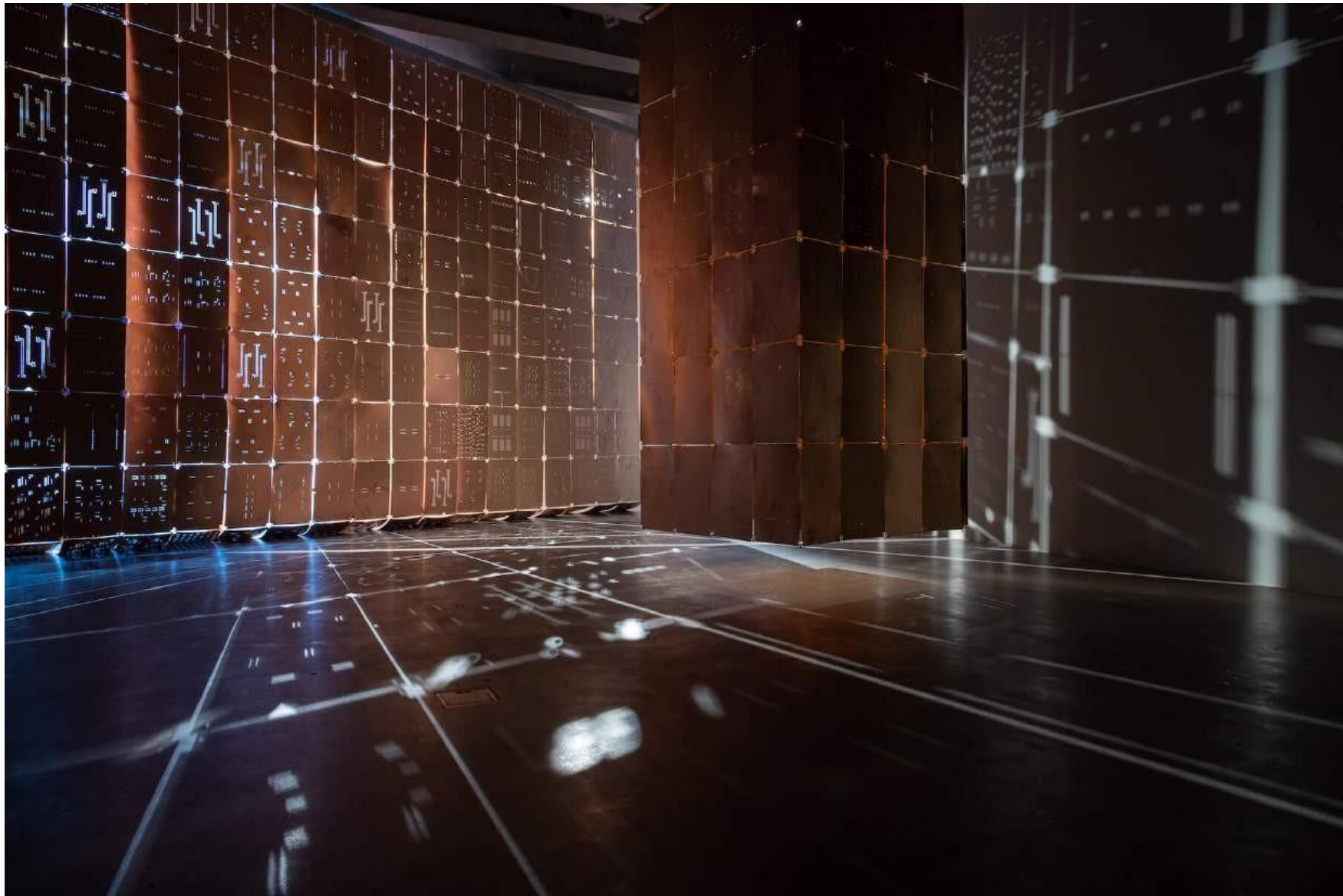
Transitions are a recurring theme through the exhibition - the relationship between people and industrial production where the materials, circuit boards, cassette tapes and cement, have become obsolete. Sometimes it is due to a financial decision to move production from one part of the world to another. At other times technology has moved forward, leaving behind an item without economic value.

For the exhibition at Kalmar konstmuseum, Theresa Traore Dahlberg has produced a new film *Microcement* - a poetic depiction of the daily work at Cementa in Degerhamn on Öland, where large parts of the production was recently moved to Gotland, meaning the majority of the employees lost their jobs. The film focuses on the seven people who remain, keeping production on a small scale going. While operations were being cut back in Degerhamn, a new cement factory opened in Burkina Faso. A flight over the area shows an industrial estate interchangeable with its Swedish counterpart.

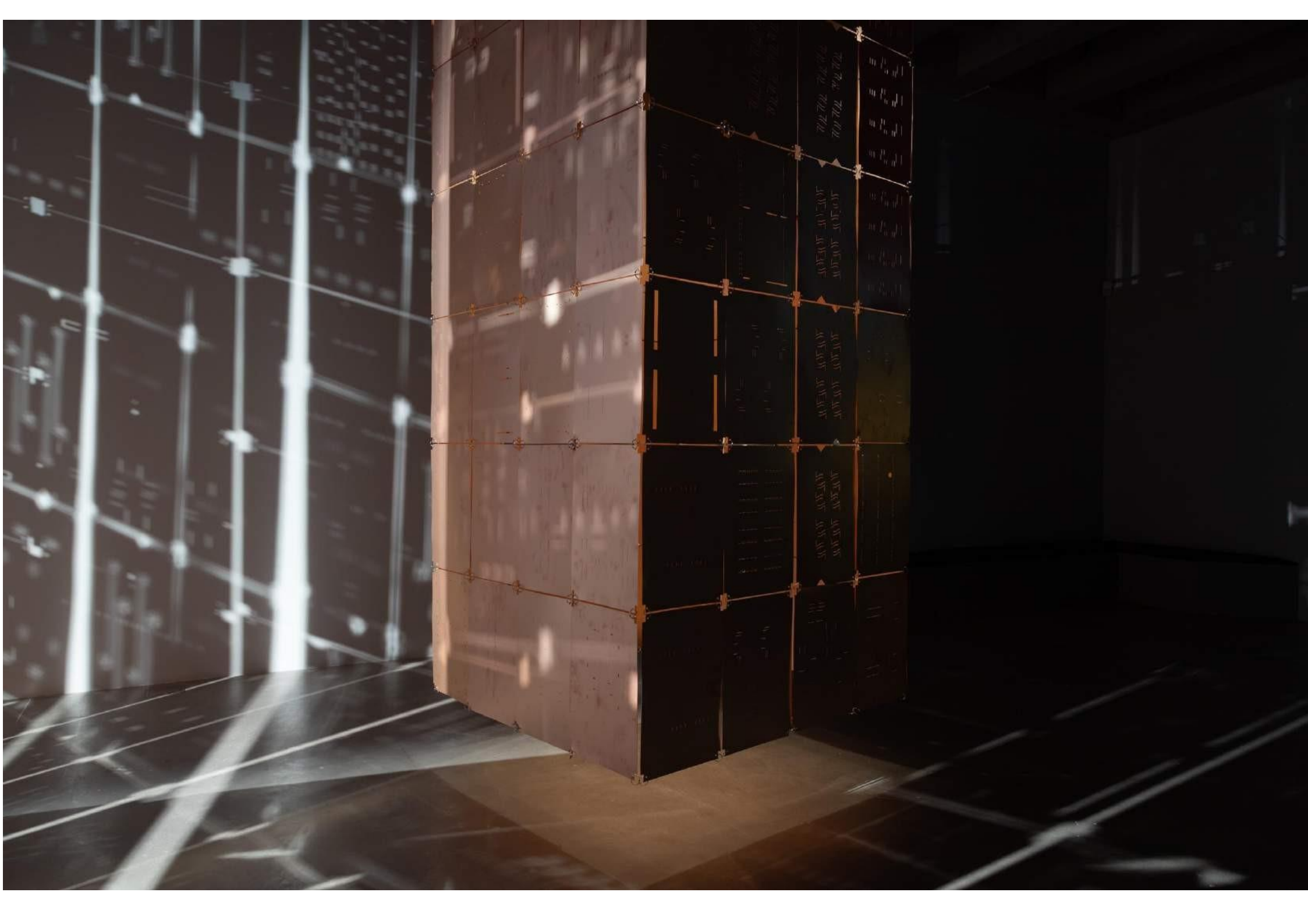
Through Theresa Traore Dahlberg's work we notice how interlinked with are, geographically in a shrinking world, but also in the workplace, in the pride in and identification with our work.

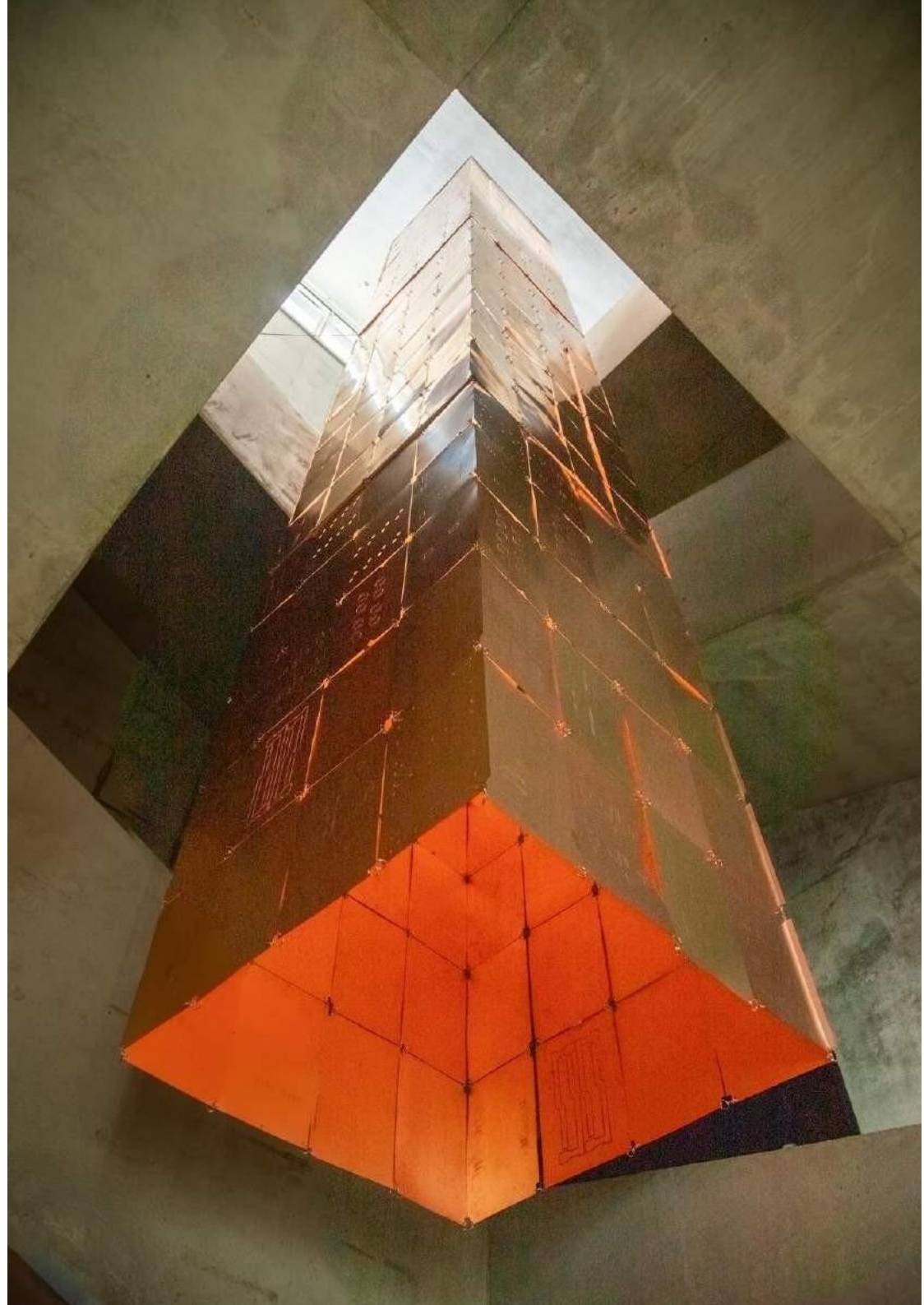
The exhibition *Transitions* leaves space for valuing what becomes invisible in production; craft and the physical process. The respect that permeates these accounts allows discarded products and neglected places a sense of worth, not just for the role they once played, but for the significance they have in how we view ourselves and our relationships, both near and global.

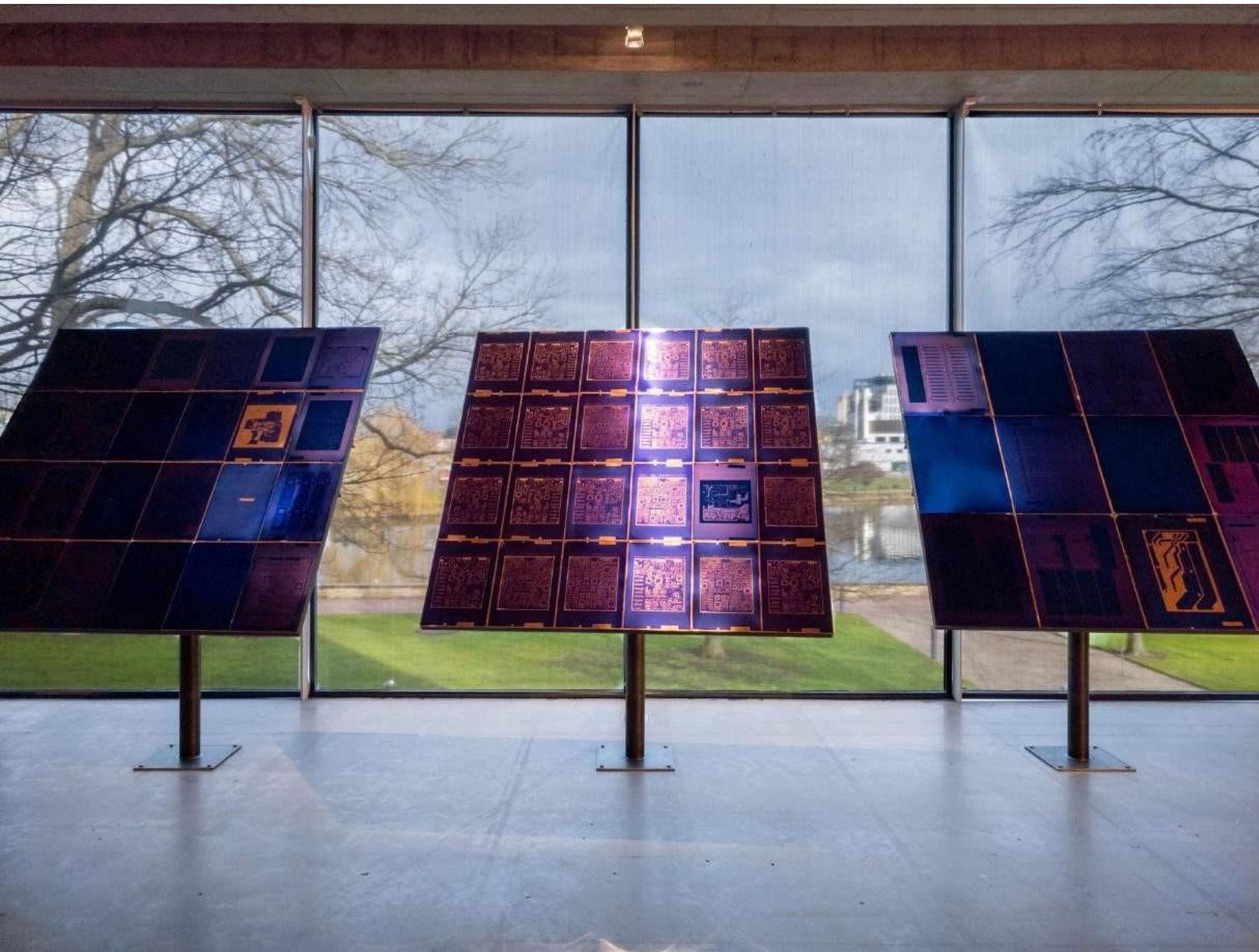

Theresa Traore Dahlberg
Installation view,
Växlingar, Kalmar
Konstmuseum, Kalmar,
Sweden, 2021

Theresa Traore Dahlberg
Installation view,
Transitions, Kalmar
Konstmuseum, Kalmar,
Sweden, 2021

Theresa Traore Dahlberg
Installation view,
Transitions, Kalmar
Konstmuseum, Kalmar,
Sweden, 2021

MICROCEMENT / CIMENT OUAGADOUGOU

MICROCEMENT

Cementa i Degerhamn är en verksamhet som sysselsatt tre generationer öläningar. År 2019 kom ett oväntat beslut om att dra ner på produktionen och flytta en större del av verksamheten till Gotland, 68 av 75 anställda fick lämna sitt arbete. Fabriken, där allt fortfarande fungerar, har satts på paus och kvar finns idag endast sju personer som bedriver en mindre produktion av microcement bland de monumentala omgivningarna. Mycket står kvar. Som om någon gått på rast och snart kommer tillbaka. Bland de anställda som är kvar finns en påtaglig yrkesstolthet och hopp om att produktionen kan ta fart igen.

Ljuden kring fabriken är på samma gång påtagliga och frånvarande. Ett vindkraftverk på platsen snurrar vinande vidare och orienterar betraktaren på det enorma området. Maskinerna har tystnat men i deras frånvaro uppträder nya ljud - duvor, kajor, ankor och svanar blir fler och tar allt mer plats, liksom ljuden från försvarets flygövningar. Även rovfåglar, som pilgrimsfalken, har hittat tillbaka och häckar här igen. I ett område med en över 300 år lång industrihistoria tar naturen sakta över.

I anslutning till filmen visas 75 målningar. De är porträtt av alla de som arbetade på Cementa innan neddragningen, målade av Theresa Traore Dahlbergs bror Daniel Traore som är verksam konstnär boende på Öland.

CIMENT OUAGADOUGOU

Samma år som nedstängningen på Öland öppnades en ny fabrik i Ouagadougou, i Burkina Faso. Ägaren är densamma, baserad i Tyskland. En flygning över området uppenbarar en fabrik som till sitt yttre påminner om sin svenska motsvarighet. Genom att luckra upp de geografiska gränserna och det fysiska avståndet visar Theresa Traore Dahlberg på parallella skeenden i olika hörn av världen som med växande industrier och globalt ägarskap binds samman.

Theresa Traore Dahlberg
Microcement/ Ciment Ouagadougou
Video work

Theresa Traore Dahlberg

Microcement

Video work

Theresa Traore Dahlberg
Installation view,
Remixing the Future,
Museum of Ethnography,
Stockholm, Sweden, 2021

USINE SEYDONI

Institut Suédois,
Paris, France, 2019

The exhibition showcases *Cassettes*, a partially interactive work, as well as two video works; *Seydoni Promotion video, 1999, The vision. The prime years and Factory Back, 2019, From Storage to Musée National du Burkina Faso.*

The production company Seydoni was founded in 1998 by Theresa Traore Dahlberg's father, Richard Traore, a pioneer of the music industry in Burkina Faso. By creating a national platform for production and distribution, the predominant production patterns were broken when music had previously been recorded in other countries and then imported. Seydoni established an infrastructure for the entire production chain by starting business associations, arranging competitions and concerts, and training music producers, sound engineers, editors and industrial technicians.

In 1998, they also started the country's first cassette factory, which during its first two years produced an average of 20,000 cassettes a day from 350 different artists with over 1.6 million albums sold. As technology progressed, the cassette tape

soon became outdated and the production closed in 2005. Since then, the machines have been standing, unusable in a storehouse and the cassettes have been in boxes.

In *Cassettes*, Traore Dahlberg has unpacked the tapes and in so doing, unpacked what is today a very important part of the cultural history of Burkina Faso. A proof of a time when the music industry was booming, and of a vision to try to change set structures and create a platform for artistry and expression that has later come to play an important part of the society and self-identity. It points to how industrial changes and transitions can render something so highly valued useless overnight.

Theresa Traore Dahlberg
Installation view, *Usine*
Seydoni, Institut Suédois,
Paris, France, 2019

Theresa Traore Dahlberg
Cassettes, 2019
Cassette tapes produced by studio
Seydoni (1998-2004), stained wood

**Theresa Traore
Dahlberg**

Installation view,
*Theresa Traore
Dahlberg - Becker Art
Award 2019*, Höganäs
Museum, Höganäs,
Sweden, 2019

Theresa Traore Dahlberg
Installation view, *Theresa
Traore Dahlberg - Becker
Art Award 2019*, Höganäs
Museum, Höganäs, Sweden,
2019

Theresa Traore Dahlberg
White Material I, 2019
Mixed media
32 x 30.5 cm
(12 5/8 x 12 1/8 in.)

Theresa Traore Dahlberg
Copper and Ashes, 2018
Charcoal circuit board copper
Dimensions variable

Theresa Traore Dahlberg
Copper and Circle I, 2019
Mixed media
45 x 43 cm
(17 3/4 x 16 7/8 in.)

Theresa Traore Dahlberg
Copper and Glass V, 2019
Mixed media
21 x 35 cm
(8 1/4 x 13 3/4 in.)

Theresa Traore Dahlberg
Copper and Glass IV, 2019
Mixed media
70 x 36 cm
(27 1/2 x 14 1/8 in.)

Theresa Traore Dahlberg
Untitled Maps I, 2019
Mixed media
38 x 54 cm
(15 x 21 1/4 in.)

*THERESA TRAORE
DAHLBERG – BECKER
AWARD 2019*

Färgfabriken, Stockholm, Sweden,
2019

The allure of shadow play, casted by springs of light streaming in from a passage resting ahead, meets the visitor upon entering an extended corridor serving as a transitional space. To speak of the symbolic significance of a physical transit in Theresa Traore Dahlberg's exhibition at Färgfabriken, encompassing the entirety of its 700 m² exhibition room, is to brush on a pivotal theme here which is resonant with our times and is marked by that of global shifts in a multitude of domains currently reshaping the world.

The passage in question here is the install of *Copper and Cotton* (2018), a work that has come to signify the artist to date and marks the beginning and end of what the audience has been acquainted to already, after which point the exhibition takes new leaps forward in her artistic practice. At an immediate glance, the work standing four meters tall vertically as a paneled-wall, sees the

juxtaposing union between hard-surfaced and industrially produced circuit cards and organic materials in the form of yarns of cotton interweaving through the panels and out into the room. Probing the history of the materials, they are essentially joined tog-ether on the account of both representing something "unwanted", ultimately being discarded materials. In the case of the circuit cards they make for redundant outtakes from the last batches of their production in Sweden that is being terminated at the hands of capitalist and economic incentives and realities that equalize in industrial moves to other geographic regions of the world.

The cotton which is seated in a realm that is traditionally related to as feminine and domestic tells here a universally poignant and centuries-old story about the persecution of women that has always taxed the human condition, while ringing true still in 2019. The cotton is spun by women, who following the exclusion from society in her father's native Burkina Faso based on accusations of witchery, have since been brought into a collective and social context through labour initiatives. A reminder is brought forth here of the metaphysical notion that the objects and materials that surround us also possess "a life", vested into them by the human presence presiding over them over time. The narratives that they become bearers of might even reveal themselves varyingly with visible imprints, as is the case with the discarded circuit-cards which factory workers have bestowed their own engraved initials.

Copper and Cotton illustrates a merge of two geographically-distanced sites in the world which on a personal note make part of the artist's identity, having grown up between both, and reflects a moment in time where the far outposts of the world are growing increasingly closer together. The circuit cards reappear yet again in a new series of work unveiled at Färgfabriken, masked in filters of blue which render an aesthetical transformation towards a futuristic appearance. Presented in slope-angled structural formations, the circuit cards point upwards towards the ceiling of the room. It's a commanding display in disposition and yet aptly poetic, appearing to be telling you to look beyond the thresholds of the already known and to open yourself up to the potentials and possibilities of the future.

For the exhibition, Theresa Traore Dahlberg also explores a notion from the past by bringing back to light a fixture from Burkina Faso's cultural-history; her father Seydou Richard Traore-Seydoni's pioneering life's work of setting grounds for Burkina Faso's own musical recording industry. To speak of "unboxing" its history for the exhibition is more than merely metaphoric in so far as literally being what had to be done, with the her finding that what once used to be the infrastructure of an entire industry up until recently had been resorted to dust and shambles in storage.

Intersecting with the story of a national legacy is also a highly personal family-narrative where the artist speaks of a near bitter-sweet sentiment

towards her father's musical involvement during her formative years. She compares his work to that of something bearing a physical embodiment; another family-member or child taking precedence over the rest. Opening on the same day as the exhibition at Färgfabriken, in cross-national parallel conjunction, is a grand retrospective survey, *Seydoni Pionnier de l'industrie musicale au Burkina*, at the Musée national du Burkina Faso in Ouagadougou which examines the history of the domestic musical industry. Theresa Traore Dahlberg uses her *carte-blanche* at Färgfabriken to create a physical and mediated link between the two museums, by extending the premises of Färgfabriken through a projection of the museum room in Ouagadougou into the very room in Liljeholmen. The exhibition in Ouagadougou chronicles an archival and ongoing restoration process of a musical body of work that the visitor is invited to take part in, through an interactive installation of a back catalogue of cassette tapes and music videos screened at Färgfabriken.

It's a unique moment, dissolving national boundaries and the delineation of tangible space. If the stories we tell and want to pass on through generations is left at the behest of our own will and efforts to write, record and document them, then the fallibility of memory and time, subtly begins to make itself known amid the various displays found front and center.

- Ashik Zaman

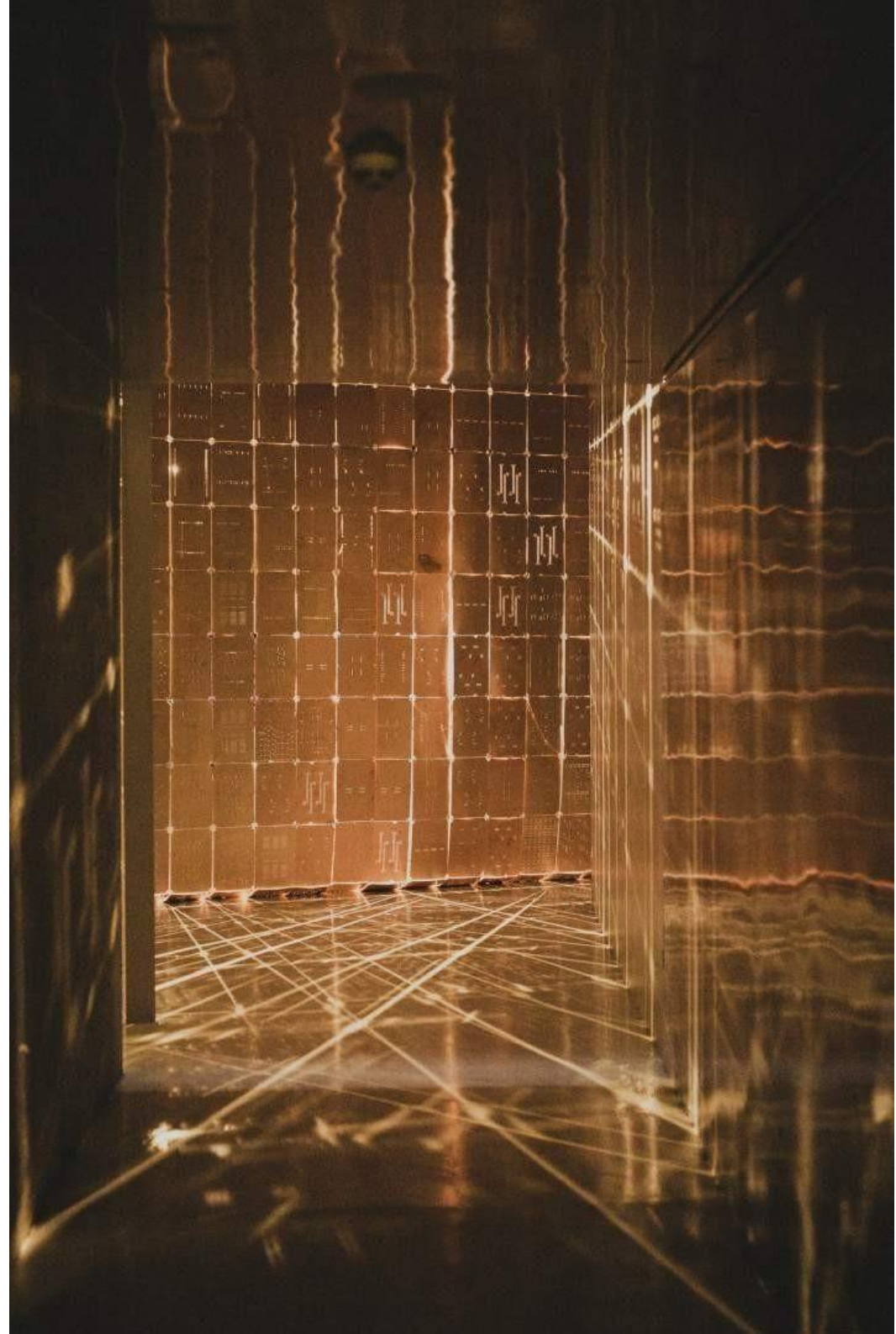

Coppers är uppbyggd av industriproducerade mönsterkort, sammanflätade med små ringar och handspunnen bomull. Mönsterkort utgör det första steget i tillverkningen av ett kretskort, det består vanligtvis av koppar med en bärare av något isolerande material, och möjliggör elektroniska kopplingar i mer avancerad teknik så som datorer, moderna bilar och mobiltelefoner. Korten i utställningen är tillverkade i mitten av 1990-talet i en svensk mönster- kortsfabrik och har av olika anledningar kasserats. Fabrikens verksamhet lades ner samtidigt som utställningen på Färgfabriken 2019.

Korten, som även återkommer i verket *Untitled Blue*, är märkta av etsningar och fingeravtryck från människor som hanterat dem. Bomullen har spunnits av kvinnor som exkluderats från sina samhällen då de av olika anledningar blivit anklagade för häxeri. I och med kollektivet har de lyckats skapa sig en ny social tillvaro och blivit ekonomiskt självförsörjande.

Theresa Traore Dahlberg

Installation view, *Theresa Traore Dahlberg - Becker Art Award 2019*, Färgfabriken, Stockholm, Sweden, 2019

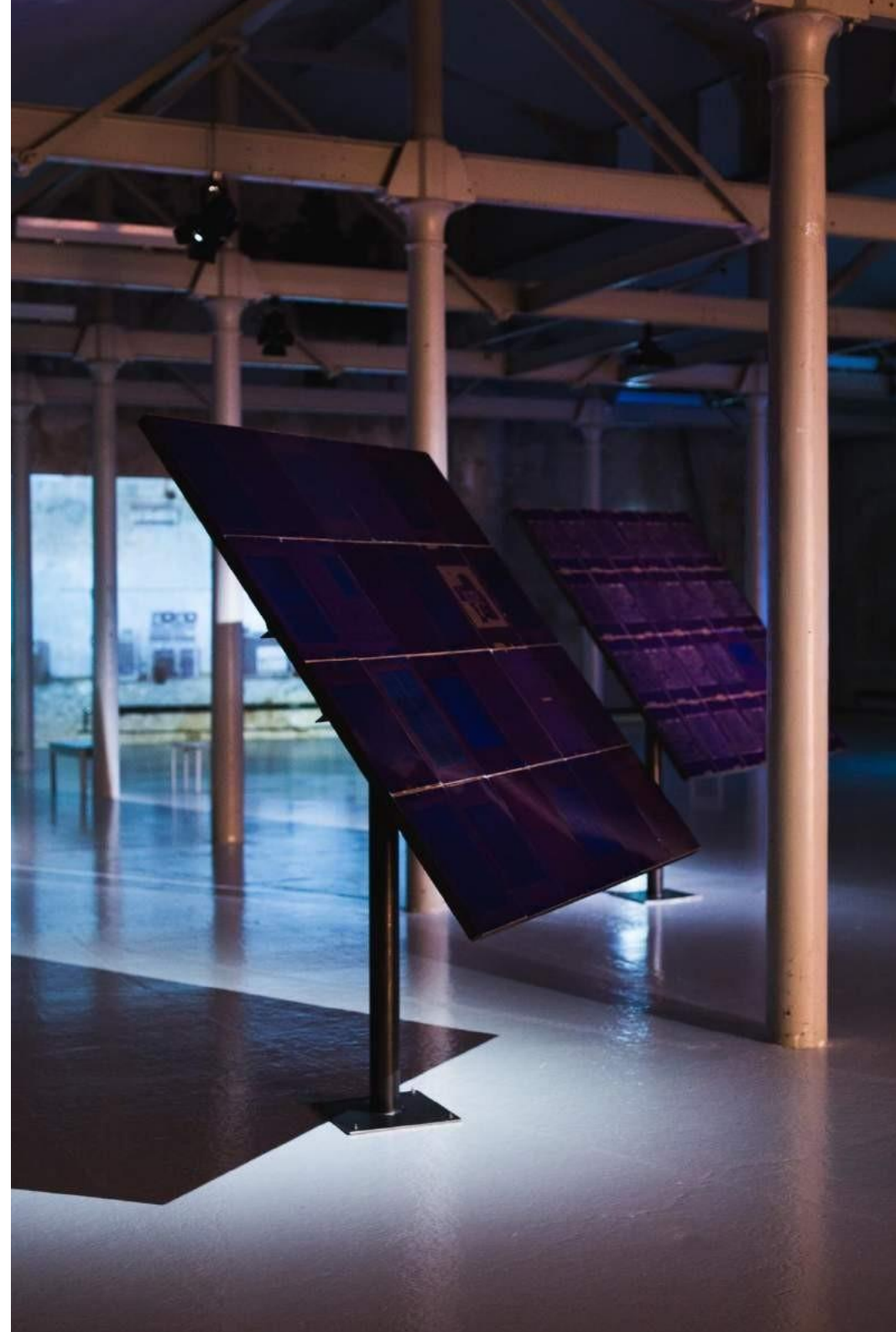

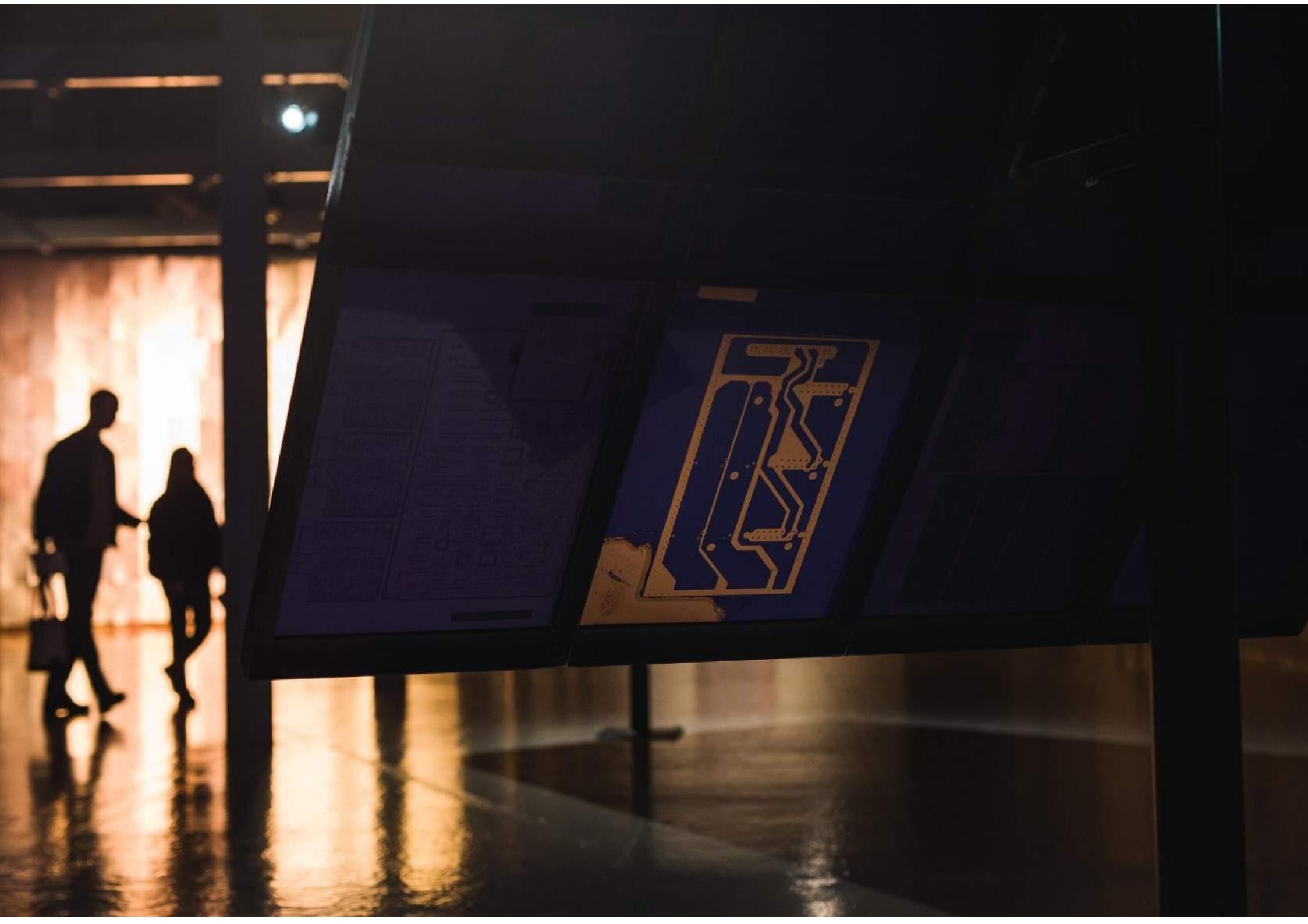
Theresa Traore Dahlberg
Installation view, *Theresa
Traore Dahlberg - Becker Art
Award 2019*, Färgfabriken,
Stockholm, Sweden, 2019

Theresa Traore Dahlberg

Installation view, *Theresa Traore
Dahlberg - Becker Art Award 2019*,
Färgfabriken, Stockholm,
Sweden, 2019

Theresa Traore Dahlberg

Installation view, *Theresa Traore Dahlberg - Becker Art Award 2019*,
Färgfabriken, Stockholm, Sweden, 2019

Theresa Traore Dahlberg
Installation view, *Theresa
Traore Dahlberg - Becker Art
Award 2019*, Färgfabriken,
Stockholm,
Sweden, 2019

SEYDONI PIONNIER DE L'INDUSTRIE, MUSICALE AU BURKINA

Musée National du Burkina Faso,
Ouagadougou, Burkina Faso, 2019

Projektion av den parallella utställningen *Seydoni Pionnier de l'industrie Musicale au Burkina* på Musée national du Burkina Faso.

Produktionsboloaget Seydoni startades 1998 av konstnärens pappa, Richard Traore, en pionjär inom Burkina Fasos musikindustri. Genom att skapa en nationell plattform för produktion och distribution bröts rådande produktionsmönster då musik tidigare hade spelats in i andra länder för att sedan importeras.

Seydoni etablerade en infrastruktur för hela produktionskedjan genom att starta bransch-föreningar, arrangera tävlingar och konserter samt utbilda bl.a. musikproducenter, ljudtekniker, redigerare och industriella tekniker.

1998 startade de även landets första kassettfabrik som under sina två första år producerade i genom-

snitt 20.000 kassetter om dagen från 350 olika artister med över 1,6 miljoner sålda album. I takt med den tekniska utvecklingen kom kassetbandet snart att bli omodernt och produktionen avslutades 2005. Sedan dess har maskinerna stått obrukbara i ett förråd.

I samband med Beckers konstnärstipendium har konstnären återupplivat den nedlagda kassettfabriken. Maskinerna har restaurerats och ställs ut på Musée national du Burkina Faso i utställningen *Seydoni Pionnier de l'industrie musicale au Burkina* som pågår parallellt med den på Färgfabriken (2/2 - 24/3, 2019).

Theresa Traore Dahlberg
Installation view, Seydoni
Pionnier de l'Industrie,
Musicaire au Burkina, Musée
National du Burkina Faso,
Ouagadougou, Burkina Faso,
2019

Theresa Traore Dahlberg
Factory Back, 2019
Video work
Preview:
<https://vimeo.com/379227633>

Theresa Traore Dahlberg

Factory Back, 2019

Video work

Preview:

<https://vimeo.com/3792276>

33

Theresa Traore Dahlberg
Installation view, *Seydoni*
Pionnier de l'Industrie,
Musicale au Burkina, Musée
National du Burkina Faso,

ARTISTS' FILM INTERNATIONAL 2019, PART I

Artists' Film International is a global network of more than 17 art institutions initiated by the Whitechapel Gallery in London 2008. Based on a common theme, each institution selects a film by an artist in a relatively early phase of his or her career. The theme for 2019 is *Gender*.

Theresa Traore Dahlberg: *The Ambassador's Wife*, 2017
In the film *The Ambassador's Wife*, we follow the wife of the French Ambassador and her comfortable existence in Ouagadougou, Burkina Faso. The camera slowly pans over the residence's impressive garden, where workers continually maintain its splendour. The viewer is soon aware that the ambassador's wife dreamed of being a famous opera singer. Every day, she sings her repertoire knowing that as the ambassador's wife she is not allowed to work. Caged in a privileged environment, she uses her singing to endure her present and keep her dreams alive.
Selected by: Bonniers Konsthall.

Raju Rage: *Techno Gender: Pyramid Revealed by a Sandstorm*, 2017
In this collage-like work, *Techno Gender: Pyramid Revealed by a Sandstorm* Raju Rage, an interdisciplinary artist based in London, reveals how self-injected hormones affect us emotionally. The work also examines sensory perceptions and surveillance. Inspired by gender theory, art, grassroots-based health activism and testimonies from the internet, Raju Rage investigates and questions the importance of hormones in society's classification of gender.
Selected by: Project 88, Mumbai, India.

Evelyn Taocheng Wang: *The Interview*, 2017
Evelyn Wang's (b. 1981, China) *The Interview* is a retake of an interview the artist herself did in 2016 in conjunction with having won the Volkskrant Visual Art Award. The film can be interpreted as a commentary on the often limiting format offered by the mass media. In the original interview, Wang experienced she had no space to speak about subjects such as corporeal-cultural concepts. In *The Interview* she reclaims that space she considers to have lost in order to develop her reasoning on a range of issues.
Selected by: KWM artcenter, Beijing.

Theresa Traore Dahlberg, still
from *The Ambassador's Wife*,
2017.

ARTISTS' FILM INTERNATIONAL 2019

Bonniers Konsthall, Stockholm,
Sweden, 2019

Artists' Film International is a network of art institutions from around the world, first established by the Whitechapel Gallery, London, in 2008. From a selected theme, each participating institution chooses a film from an emerging artist.

THIS YEARS THEME

The theme for 2019 is Gender and the complete film program will be presented throughout the year. Bonniers Konsthall has invited Theresa Traore Dahlberg to participate with her film *The Ambassador's Wife*.

Theresa Traore Dahlberg

The Ambassador's Wife, 2017

Video work, 19 minutes

Preview: <https://vimeo.com/240727862>

Theresa Traore Dahlberg

Ouaga Girls, 2017

Video work, 83 minutes

Preview: <https://vimeo.com/222182674>

Theresa Traore Dahlberg

Ouaga Girls, 2017

Video work, 83 minutes

Preview: <https://vimeo.com/222182674>

Theresa Traore Dahlberg
Installation view, *If She
Wanted I Would Have Been There
Once Twice or Again*, Zeller van
Almsick, Vienna, Austria, 2018

Theresa Traore Dahlberg
Untitled, Ouagadougou, 2018
Ed. of 4 + 2 AP
Photograph
120 x 80 cm
(47 1/4 x 31 1/2 in.)

Theresa Traore Dahlberg
Installation view, Andréhn-Schiptjenko,
Stockholm, Sweden, 2018

Theresa Traore Dahlberg
Copper and Cotton III, 2018
Printed copper circuit boards,
spun cotton
Dimensions variable

STIPENDIATER 2017

Uppsala Konstmuseum, Uppsala,
Sweden, 2017

Stiftelsen Anna-Lisa Thomson Till Minne:
Theresa Traore Dahlberg
Kyung-Jin Cho
Petra Hultman
Samaneh Reyhani
Melanie Wiksell

2017 års stipendiater får ett stipendium på 60 000 kronor. Stiftelsen delar varje år ut stipendiet till kvinnliga konstnärer som samma år tar sin examen från landets konsthögskolor.

Stiftelsen bildades till minne av Anna-Lisa Thomson (1905-1952), formgivare och konstnär, verksam vid S:t Eriks lervarufabriker och Upsala-Ekeby keramikfabrik i Uppsala. Anna-Lisa Thomson fick själv som ung konstnär ett stipendium som hade stor betydelse för henne. Sedan 1955 har stipendiet delats ut och har varit viktig för svenskt konstliv och bidragit till en mer jämställd konstscen.

2017 års stipendiater som har utsett från avgångsklasser vid landets konsthögskolor med följande motiveringar:

Theresa Traore Dahlberg, Kungliga Konsthögskolan, Stockholm
för hennes i film och bildkonst pregnant formulerade gestaltning av klass-, köns- och maktstrukturer i en postkolonial miljö.

Kyung-Jin Cho, Konstfack, Stockholm
för hennes stämningsfulla installation *Swing Jam* där en pendel slumpvis framkallar toner från olikformade lerkärl, en meditativ syn- och ljudupplevelse.

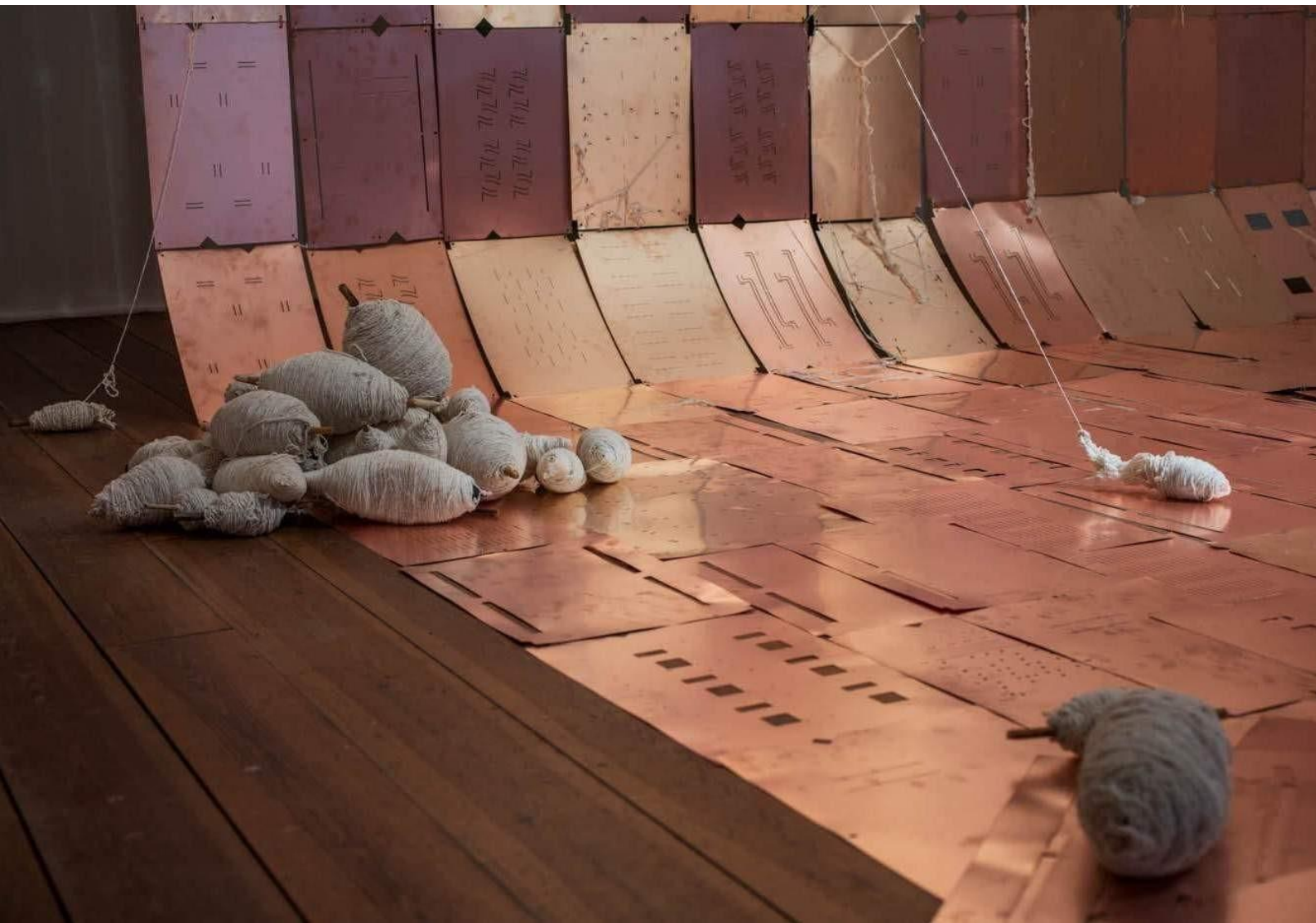
Petra Hultman, Kungliga Konsthögskolan, Stockholm
för att hennes foton och skulpturala objekt av igenkännbara tidsmarkörer i en mäktig och drabbande installation öppnar för alternativa livsval.

Samaneh Reyhani, Konsthögskolan, Malmö
för hennes visuellt förföriska skulpturer och installationer som med utsökt materialkänsla levererar ett budskap med tydlig feministisk udd.

Melanie Wiksell, Konsthögskolan, Umeå Universitet
för hennes berörande verk som på ett inkännande vis behandlar symboler och riter kring döden och sorgen.

Theresa Traore Dahlberg
Installation view, *Anna-Lisa Thomson-stipendiater*, Uppsala
Konstmuseum, Uppsala, Sweden,
2017

Theresa Traore Dahlberg
Installation view, *Anna-Lisa Thomson-stipendiater*,
Uppsala Konstmuseum,
Uppsala, Sweden, 2017

Theresa Traore Dahlberg
Instalation view, *Into Your
Solar Plexus*, Kunsthalle Bern,
Bern, Switzerland, 2015

NR 130-131

PRIS 120 KR

HJÄRNSTORM

TID

Posttidning B

Retur:
Hjärnstorm
c/o TVS
LM Ericssons väg 26
126 26 Hägersten

MEDVERKANDE:

BO BJELVEHAMMAR
ANDERS BJÖRNSSON
HANNAH BRÄNNSTRÖM
RED COW
THERESA TRAORE DAHLBERG
EDVARD DERKERT
LEENA DIXON
MAGDALENA DZIURLIKOWSKA
JÅRG GEISMAR
NORA HAGDAHL
BENGT JAHNSSON-WENNBERG
STAFFAN KLING

ANNELIE NISSON
AFRANG NORDLÖF MALEKIAN
REBECCA PERSHAGEN
BO PETTERSSON
PRANGTIP GEISMAR
CRISTIAN QUINTEROS SOTO
CECILIA SERING
WARSAN SHIRE
LOTTA SPÅNG
EVA TEOREL
CHRISTER THEMPTANDER
NICLAS ÖSTLIND

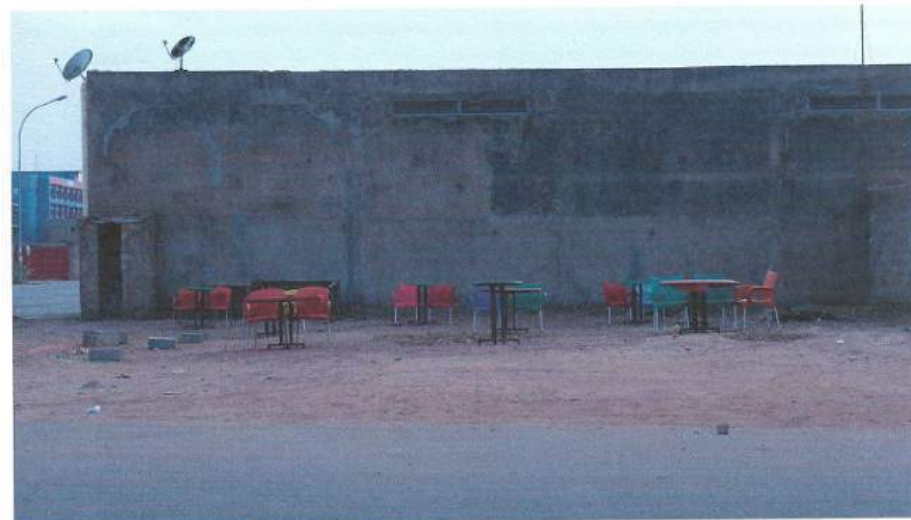

OM THERESA TRAORE DAHLBERGS FOTOGRAFIER

TEXT AV: MAGDALENA DZIURLIKOWSKA

STOLARNA

På dagarna är det bara en tom yta. Mot kvällen stor stolarna plötsligt där, två och två, som en föreställning om tväsamhet. En scenografi som väntar på sina aktörer eller statister. Människorna kommer i skymningen, beställer ett glas, sätter sig och tittar ut i mörkret. Natten faller och det finns ingen belysning. De ljusa timmarna steker solen platsen till händelselöshet. Det är fyrtio grader och siesta. Lugnet dröjer sig kvar in i natten. Här sitter paren färdiga och långt ifrån varandra. Det finns tid till det. Och det finns många sådana platser. Ett stycke mark som inte tillhör någon, där vem som helst kan ställa ut några stolar och suggerera fram ett möte. En sådan plats blir undanglidande, mer som en stämning. Ett rum utan händelser med avsaknaden och förväntningarna som sitt kraftfält. Tiden står stilla, droppar eller flödar, som en råvara.

Possible Futures

In a time of revitalization, three artists – Victoria Verseau, Salad Hilowle and Theresa Traore Dahlberg – talk about what the future promises as they emerge from a time of reflection and seclusion

Words by SASIKA NUMAN Photography by NILS LÖFHOLM

THIS PAGE (CLOCKWISE FROM LEFT) VICTORIA VERSEAU WEARS LEGGINGS AND TOP BY CHRISTIANA MADRIDIAN; A BODY OF GHOSTS (2018) BY VICTORIA VERSEAU; FRAZZLEDONES (2021) AND GARBERE (2019) BY THERESA TRAORE DAHLBERG

OPPOSITE PAGE (FROM TOP) SALAD HILOWLE WEARS BURBERRY INSIDE OUT TRENCH BY DARLIE MADE; T-SHIRT BY SUPERGOOD; AND THE ARTIST'S OWN HAIR; THERESA TRAORE DAHLBERG WEARS A BLAZER BY SILVER OBERMANN; GARBERE (2019) BY SALAD HILOWLE

To revitalize: to revive, to reinvent, to rejuvenate, renew, even invigorate. The term can be applied to everything from the natural sciences and technology to fashion, beauty, culture (most definitely) and, for the purposes of this article, the visual arts. I had the opportunity to ask three inspiring artists about their views on the concept of revitalization and their insights into the future, both personally and artistically.

We also spoke about the time spent during the past two years or so creating and upholding their artistic practices during a global pandemic. What struck me was their optimism and excitement for a life stirred by this stretch of time. The three artists – Victoria Verseau, Salad Hilowle and Theresa Traore Dahlberg – each have very different and distinct approaches to their artistic practice and to art making in general. What brings them together for this interview series is my genuine fascination with how, through sculpture, installation and filmmaking, they create narratives in which they tell stories with great depth and agency. Wanting to gaze into the future, but perhaps at times to throw off the shackles of conformity for the freedom of self-nature, it's very appealing after what has felt like an incredibly long hiatus in the course of normal human interaction. Despite the world being paused, so much has happened, so much has been created. The constant stream of artistic output continued, and it's been fruit. How the artists share their view of what is to come, while giving us a glimpse of what they've accomplished during these extraordinary times.

Understanding the intricacies of Victoria's practice are in tandem with understanding who she is as a person. She writes and directs film as part of her artistic practice, which is very much engaged with

themes such as identity and otherness. There is clearly a deep-seated quest for this artist to explore constructs of gender, and the importance of memory, along with the concept of the private voice via the collective public experience.

Interested in understanding what the concept or idea of revitalization means to these artists, I first pressed conceptual sculptor and filmmaker Victoria on what she immediately thinks of when hearing the word. Speaking candidly, she tells me, "I think of many different phenomena in my life when thinking about revitalization. However, what I come to think of the most is the transition I went through from boy to woman, from one life to another. This took a toll on me but at the same time I realized who I am and achieved what I'd always wanted. A rebirth or revival of my old 'boy-self' has taken place during the years after the transition, a self that had long been dormant. It isn't one significant event, but a process that has been going on for a long time, a slow movement. It made me live. From trying to live stealthily, where many aspects of one's personality need to be suppressed or hidden away, to now letting these different ways of expressing converge and become one."

Fascinated by how Victoria finds inspiration in the very layered concept she is engaged in, as well as what truly influences the artist on a more personal level, she answers me empathetically: "Many things. My life, memories and experiences inspire me to make works that deal with (my) history. The journey of memory between the mind and the world of objects and places, how stories about life come to be, and what is left out and forgotten are recurring themes that I work with. Ideas and inspiration come to me when I am in motion."

Victoria identifies with a restlessness, abated by travel, which she describes as freeing. Excited, she explains, "Since I was little, when I first became aware of reality and the world I lived in, I have been interested in how lies beneath the surface of that reality, right next to everyday life." Have certain events shaped the artist? Are there memories she revisits? "What I now understand that I discovered as a lonely six-year-old in the woods was probably exactly what we do not have words or language for, the atmospheric and photosensitive," she says. "This was such a strong experience that I think it became a trauma that has been with me ever since. There are oceans of psychological and unknown worlds that can

sometimes feel as a presence in everyday life. I believe, hope, but also doubt that they exist." In her own words, she wants to create a dissolved boundary between life and death, when she is able, through her artistic practice, to approach a sharp and at times dazzling and perhaps otherworldly reality. Through her art she aims to capture, preserve and reconstruct the transient memories from the crucial times that shaped her.

When asked if she is excited about the prospect of new beginnings, Victoria is optimistic, or, as she puts it, "unavoidably excited." She cautions, "I am a person who is drawn to the unknown, and I find meaning in what we cannot predict, explain, or have not yet discovered, that which we can only imagine."

Investigating the relationship between fact and fiction, and the rewriting of history, artist Salad Hilowle has previously researched and made work focused on the depiction of the Afro-Swedish persona in Swedish art history. His latest project, *Kinax Labor*, is an exploration in the art historical context from which the African diaspora often feels itself excluded. Fascinated by Salad's detail-oriented practice, I want to understand the artist's approach to the concept of revitalization. "As an artist who works with the theme memory, it means going back into history and presenting another alternative," he says. "I am going back and trying to present the unthought history in a new context." Enthusiated by the possibility of new beginnings, Salad explains, "I think this art world needs a new beginning. Looking at how it's been going, it really needs a new beginning."

The past two years have allowed Salad more time to reflect. "It meant I had more time to focus. I hope this process of slowing down has been good for my practice. I want to be an artist who can make work for a long time, I'm in it for the long haul. That means some of this process allows me to take time for myself, personally," he says. The artist firmly believes in the possibilities of revitalization, especially regarding how Western, in this case Swedish, society tackles its own relationship with art history. Salad explains further, "I believe we're in need of revitalization. *Kinax Labor* is proof of that. We need to revitalize Swedish art history."

Salad is inspired by artists from earlier generations. Recently he has been gaining inspiration from "forgotten artists from the 1960s and '70s

in Sweden," with a distinct focus on Afro-Swedish artists such as Farou Elman, Ibrahim Abdul-Jabbar to name just two, as well as the American artist Martin Puryear, who studied at the Royal Swedish Academy of Fine Arts in Stockholm.

Theresa Traore Dahlberg works with the medium of film, exploring complex narratives including memory, identity and interpretation. Not dissimilar to Victoria and Salad, Theresa's work features film quizzically expanding the notion of documentary filmmaking, which she pairs with sculptures and installations where the material is a focal point. Depicting the fate of the people she documents, Theresa is conscious of the socio-economic and political environments she finds herself in, translating this awareness to the work she produces, as well as throughout her work.

When asked about what she associates with the concept of revitalization, the artist answers, "I think of rain and reconnection. I think of a process that I am in now, researching and discovering part of my history and redefining it in a new time and context." Excited by the prospect of starting up again, Theresa defines the feeling as one of "new beginnings". The artist is currently working on a project that was initiated with recordings of her grandmother's stories and she now has the found in the archives of Museum of Ethnography in Stockholm.

Eager to explore new frontiers within her art, Theresa explains, "I am now exploring the world of sci-fi and its possibilities to recreate specific memories. In trying new materials and techniques and spending time developing ideas always gives me a feeling of going into the unknown, which sparks my curiosity." The artist is inspired and moved by anything that raises questions even in everyday situations. With constant attention to "changes and choices", as Theresa puts it when describing her belief that our society is in need of change and revitalization, she tells me assertively, "We need to reconsider, and find ways to imagine possible futures."

@victoriaverseau, @saskianuman, @theresatraoredahlberg

B / Kultur & Nöje

Filmandet öppnade vägen till nya uttryck

Theresa Traore Dahlberg har haft intensiva år. Men när Kalmar konstmuseum hörde av sig tvekade hon inte. **Sid 26-27**

Filmaren och konstnären Theresa Traore Dahlberg har de senaste åren visat sina filmer och sin konst runt om i världen. Nu förbereder hon sin första utställning i sina hemtrakter, på Kalmar konstmuseum.

Theresa Traore Dahlberg landar i Kalmar efter intensiva år utomlands

KALMAR

Vintern är grå, dagarna korta. Det är slutet av december och pandemin har lagt sordin på både liv och konst. Kalmar konstmuseum är stängt tills vidare, men innanför de låsta

dörrarna är Theresa Traore Dahlberg i full färd med att göra den stora salen till sin.

I sitt skapande använder hon sig av flera tekniker, material och uttrycksmedel, bland annat rörliga bilder. Filmat har hon gjort länge, ända sedan hon gick i småskolan i Torstunda på Öland.

– Mamma jobbade som lärare på Ingelstorpsskolan och lånade hem en vhs-kamera på helgerna. Jag filmade små sketcher, små actionfilmer, intervjuer och när småsyskonen sjöng.

Efter gymnasiet och en tid som utbytesstudent i Barcelona tyckte Theresa Traore Dahlberg att det var dags att börja plugga.

– Jag var jätteintresserad av film och konst, men det kändes långt bort då. Det var omöjligt att ens tro att jag skulle kunna försörja mig på det.

På inrådan av sin pappa började hon att studera ekonomi vid Stockholms universitet. Det skulle man ha nytta av vad man än tänkte syssla med framöver.

Efter ett år insåg Theresa Traore Dahlberg, att oavsett vad hon tänkte sig i framtiden, var ekonomi det hon minst av allt ville hålla på med. Hon packade, tog sina sparpengar och reste till New York.

Bland det första Theresa Traore Dahlberg skaffade efter ankomsten var en liten filmkamera, som hon dokumenterade sin vardag med.

– Jag kunde varken klippa eller redigera, och jag visste inte vad jag skulle ha filmerna till, men jag kände ett starkt behov av att dokumentera så mycket som möjligt, säger hon och fortsätter:

– Filmandet var både ett sätt att hålla fast vid minnen, och att vara närvarande och kunna överblicka olika situationer. För mig blir verkligheten förhöjd när jag filmar, och redigeringen är ett sätt att bearbeta och tänka.

Genom vänner fick Theresa Traore Dahlberg kontakt med regissörer och med dokumentärfotografer vid bildbyrån Magnum och arbetade som assistent åt flera av dem. I New York studerade hon också bland annat experimentell film vid The New School.

Efter sju år i världsmetropolen återvände

Theresa Traore Dahlberg 2008 till Sverige. Med filmerna från The New School sökte hon och kom in på Stockholms dramatiska högskola. Där gjorde hon examensfilmen "Taxi Sister", en halvtimmes dokumentär om en kvinnlig taxichaufförs vardag i Senegals huvudstad Dakar.

Under första halvan av 2010-talet arbetade Theresa Traore Dahlberg med flera olika projekt. Bland annat producerade hon två säsonger av programmet "Två på resa" för SVT. Tillsammans med en fotograf reste hon med två kändisar till olika platser i världen.

– Vi var med Lars Lerin och Babben Larsson i Brasilien, med författarna Åsa Larsson och Karin Alvtogen i Kiruna, med dokumentärfilmarna Erik Gandini och Tarek Saleh i Sarajevo... ja, vi var överallt, säger hon och skrattar.

– Vi skulle filma två personer som vi inte kände, på platser vi inte besökt tidigare. Vi hade tre dagar på oss att få ihop en halvtimme. Det var inte alltid lätt, men det blev rätt fina program. Framför allt var det en bra skola.

Efter att mestadels ha jobbat på uppdrag av andra långtade Theresa Traore Dahlberg allt starkare efter att arbeta med egna längre projekt.

– Jag ville slippa följa mallar och slippa kompromissa. Så jag började på "Ouaga Girls", som jag höll på med i fem år.

Det är en dokumentärfilm om åtta unga kvinnor, som står vid ett vägskäl i sina liv. De går tredje och sista året på en utbildning till bilmekaniker i Burkina Fasos huvudstad Ouagadougou. Theresa Traore Dahlberg följer dem i skolan, i deras hem och ute på stan.

"Ouaga Girls" tävlade om utmärkelsen bästa nordiska dokumentär vid filmfestivalen i Göteborg 2017. Den visades sedan också inför en entusiastisk publik i Berlin och på en rad andra festivaler.

Under arbetet med "Ouaga Girls" sökte Theresa Traore Dahlberg in till fri konst på Kungliga Konsthögskolan, Mejan.

– Min tidigare utbildning hade varit fokuserad på resultat, men jag var mer nyfiken på processen, på metoder och frågeställningar. Och på nya material, som koppar och glas. På Mejan fick jag tid att stanna upp och hitta mitt eget berättande.

Om Theresa Traore Dahlberg fick ett genombrott som dokumentärfilmare med "Ouaga Girls" och den Guldbaggenominerade "Ambassadörens fru" blev hon känd som konstnär i vidare kretsar när hon till-

Fakta

Theresa Traore Dahlberg

Född: 1983 i Värnamo, uppvuxen på Öland och i Burkina Faso.

Gör: Konstnär, filmare, redaktör på SVT:s "K Special".

Bor: Stockholm.

Familj: Maken Christoffer Roth, musiker och musikproducent, och barnen Alexis, ett år, och Osvald, fem år, och bonusbarnen Elisabet, tolv år, John John, 14 år.

Utbildning: Filmproduktion vid The New School i New York, Stockholms dramatiska högskola och masterexamen i fri konst vid Kungliga konsthögskolan.

Verk i urval: Dokumentärfilmerna "Taxi Sister" (2012), "Ouaga Girls" (2017) och "Ambassadörens fru" (2018), Beckers stipendiatutställning på Färgfabriken i Stockholm (2019).

Aktuell med: Utställning på Kalmar konstmuseum, som skulle ha haft vernissage i mitten av december, men på grund av pandemin skjutits upp till preliminärt februari.

Filmen "Ouaga Girls" tävlade om utmärkelsen bästa nordiska dokumentär vid filmfestivalen i Göteborg 2017.

Jag ville slippa följa mallar och slippa kompromissa. Så jag började på "Ouaga Girls", som jag höll på med i fem år.

delades Beckers konstnärstipendium 2019. Med stipendiet, som är på 200 000 kronor, följer att stipendiaten ställer ut på Färgfabriken i Stockholm.

– Jag fick veta att jag hade tre månader på mig att göra en utställning i en lokal på 700 kvadratmeter.

Genomgående teman i Theresa Traore Dahls verk är skiften, förändringar och värdet av arbete. På Färgfabriken gestaltade hon dessa bland annat genom att lyfta fram musikindustrin i Burkina Faso, som hennes pappa Richard Seydou Traore var med om att starta på 1990-talet. Han utbildade producenter och ljudtekniker, öppnade en studio och lät transportera en musikkassettfabrik från Italien till Ouagadougou.

– Fabriken var min pappas skötebarn. När den väl kom igång efter resan gick det väldigt bra. Artister hade plötsligt en möjlighet att spela in och få distribution. Fabriken sprutade ut kassetter och försåg ett helt land med musik.

Inför stipendiatutställningen frågade Theresa Traore Dahlberg sin pappa vad som hade hänt med kassettfabriken. Det visades sig att den stod och samlade damm i ett förråd.

Att transportera fabriken ända till Stockholm var inte att tänka på.

– Jag satte ihop hela produktionslinan och ställde ut den på Nationalmuseet i Ouagadougou och filmade av den. Och så blev det två parallella utställningar.

Theresa Traore Dahlberg har haft intensiva år med utställningar och filmvisningar och undviker att ta på sig för mycket, men när Kalmar konstmuseum hörde av sig tvekade hon inte.

– Platsen betyder mycket för mig. Arkitekturen är extremt inspirerande – bara det här trapphuset... Och så gillar jag att jag får utrymme och att jag får installationstid på mig.

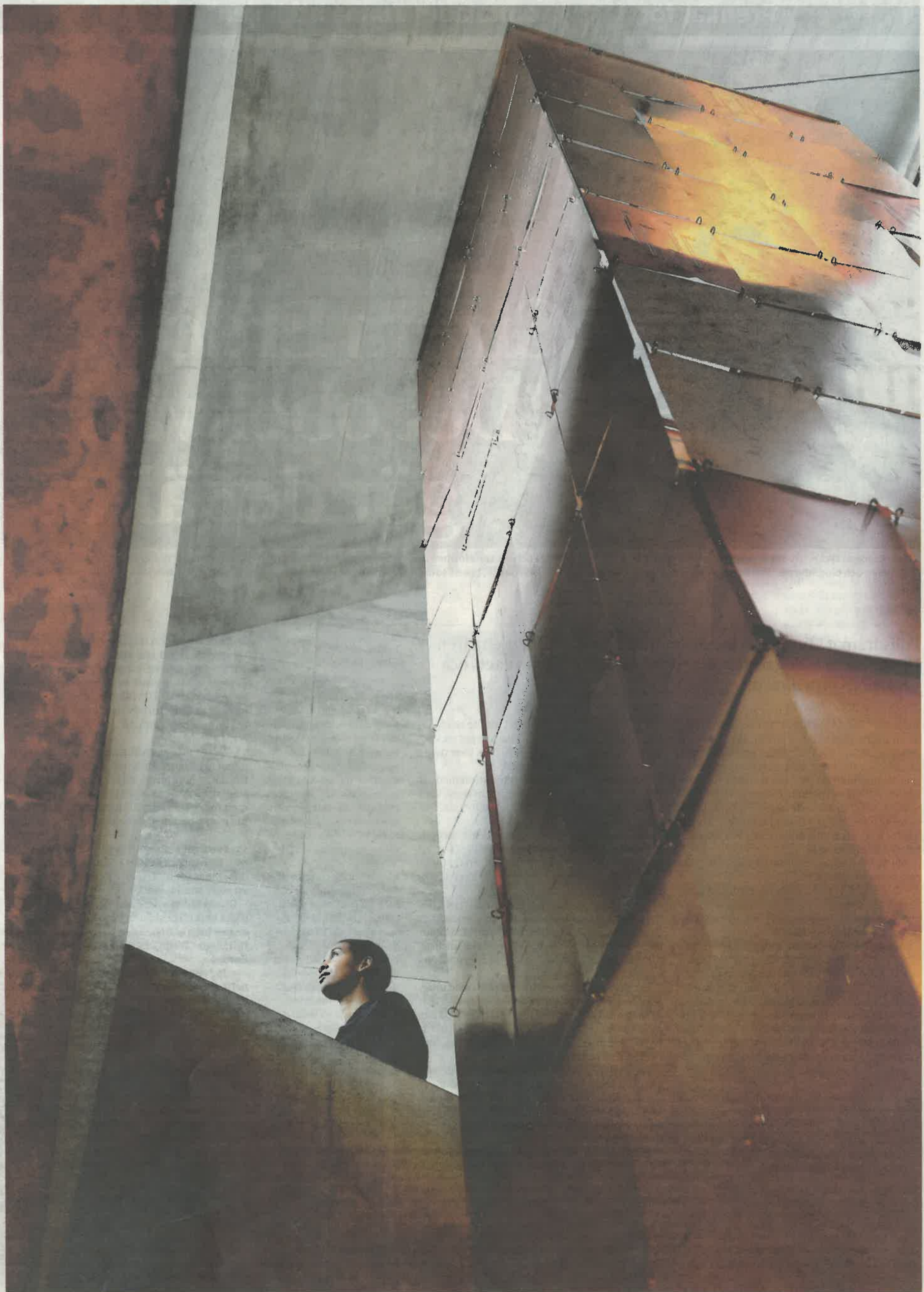
Hon vill ännu inte berätta närmare om den kommande utställningen, men avslöjar i alla fall att målningar av hennes bror Daniel Traore kommer att ingå i den. Det gör också två nya platsspecifika installationer, en film filmad på Öland och delar av utställningen på Färgfabriken.

Mikael Hagner

Text

mikael.hagner@barometern.se

Filmaren och konstnären Theresa Traore Dahlberg tvekade aldrig när hon fick möjlighet att ställa ut i sina gamla hemtrakter, på Kalmar konstmuseum. På grund av pandemin dröjer vernissagen, preliminärt till någon gång i februari.

FOTO: MATS HOLMERTZ

KULTUR.

SÖNDAG

ETT KULTURMAGASIN FRÅN DAGENS NYHETER 18 APRIL 2021

”När vi såg Prince sa pappa: Ska vi bjuda honom på middag?”

Konstnären Theresa Traore Dahlberg har växt upp i en familj som utgick från att allt är möjligt - men har ändå kämpat med att våga ta plats.

HÅLLER CORONAPANDEMIN PÅ ATT FÖRVANDLA OSS ALLA TILL IDIOTER?

Björn Wimans krönika.

GRÖN, RÖD, BLÅ ELLER GUL?

Personlighetstester påstår att de kan avgöra vem du är. Men så enkelt är det inte, skriver Augustin Erba.

KULTURSÖNDAG HELGINTERVJUN

”Jag blev tidigt medveten om att jag stack ut”

Konstnären Theresa Traore Dahlberg i sin ateljé på Södermalm. ”Allt man behöver är tejp”, säger hon och kastar upp en rulle i luften.

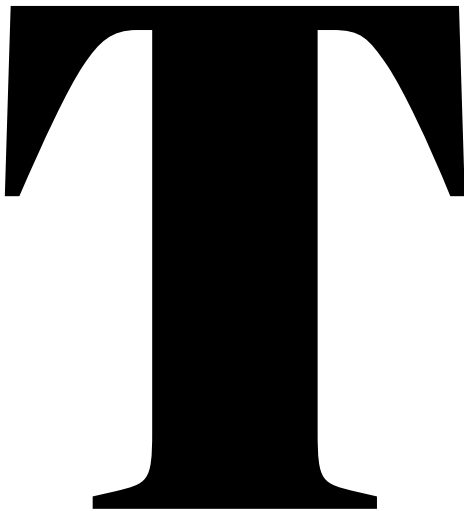

Theresa Traore Dahlberg gör hyllad konst om något så oväntat som arbetets globalisering. Hon är uppvuxen i en öländsk by och i miljonstaden Ouagadougou. Nu har hon landat i Stockholm – men utifrån sin minimala ateljé fortsätter hon att undersöka världen. DN:s *Lisa Boda* och *Anette Nantell* har träffat henne.

KULTURSÖNDAG HELGINTERVJUN

Tre veckor tog det att hänga utställningen på Kalmar konstmuseum. Theresa Traore Dahlbergs familj, maken och de två små barnen, fick följa med till staden där filmaren och konstnären tillbringade sina gymnasieår.

Klurigast att hänga var en 18 meter hög skulptur som fyller upp den spatiösa trapphallen. Den består av plattor i koppar, genomborrade av hål som bryter solljuset i fantasieggande mönster som spelar över väggar och golv.

– Det finns en skiss och en tanke men det är något annat när det väl är klart. När jag först tittade upp var det nästan som att den tittade tillbaka: "Hej! Nu finns jag!" Och jag tänkte, lite som när man fött ett barn: "Jaha, var det du? Så klart det var!"

Kopparplattorna är i själva verket kasserade mönsterkort. De producerades en gång för att få avancerad elektronik att fungera: mobiler, bröst-röntgenapparater, till och med försvarsmateriel. Nu är den svenska fabriken som tillverkade dem nedlagd. Och när allt kommit på plats fick Theresa Traore Dahlberg lämna sin utställning i ett coronastängt museum och fara hem till Stockholm.

När vi träffas i hennes ateljé i Hornstull håller Kalmar konstmuseum öppet igen, försiktigt. Utställningens titel "Växlingar" är lite torr och det gillar jag, säger hon. Föremålen Theresa Traore Dahlberg fastnar för, som mönsterkort eller gamla kassetband – liksom människorna i hennes filmer – förenas av att de befinner sig i förändringsprocesser: ja, i ett slags växlingar.

– Förändring är nog ett ord som passar in på mycket av det jag gör. Jag är intresserad av skiftet av värde. Det förgängliga, hur något kan gå från värdefullt till värdelöst. Och att det kan gå så snabbt, oavsett om det är teknologiska eller personliga förändringar.

Rakt igenom allt hon gör finns frågan om hur arbete präglar människor och hur det förändrats i en global värld.

Theresa Traore Dahlberg är född 1983, växte upp på Öland och i Burkina Faso. I dag bor hon i Stockholm, rör sig mestadels mellan hemmet

vid Zinkensdamm, förskolan och ateljén. Efter föräldraledigheten är hon också tillbaka i SVT-huset, som redaktör på K-special som producerar kulturdokumentärer.

– Det är berikande att kunna jobba med konstnärliga processer från ett annat håll. Det ger också en frihet i min egen konst, jag behöver inte ha ett säljfokus. Den kan förbli ett rum som kommer ur nyfikenhet eller inre behov.

De senaste åren har Theresa Traore Dahlberg uppmärksammats alltmer som konstnär. Fått fina recensioner för soloutställningar på alltifrån Färgfabriken i Stockholm till Nationalmuseet i Burkina Faso.

Tidigare är det framför allt som dokumentärfilmare hon gjort sig ett namn, senast med Guldbaggenominerade "The ambassador's wife".

Redan hennes examensfilm från Dramatiska Institutet, "Taxi sister" (2012), i vilken hon följer en kvinnlig taxichaufför i Dakar, plockades upp av filmfestivalen Cinemafrika och fick internationell spridning. Här i ateljén tittar taxisystemet Boury på oss med stolt blick från en av de inramade filmaffischerna som står lutade längs ena väggen. På en annan affisch hänger tjejjänget från "Ouaga girls" (2017) kring en nedmonterad bil: hon följde tonårstjejerna på en flickskola för bilmekaniker under fem år för dokumentären som blev en feministisk snackis i Frankrike och premiärvisades parallellt på Göteborgs filmfestival och FESPACO, Afrikas största filmfestival.

Burkina Faso spelar uppenbart en avgörande roll i Theresa Traore Dahlbergs liv och konst. För att förstå varför måste vi backa tillbaka till 1980-talet: Då förälskar sig en burkinsk ekonomistipendiat och en naturintresserad svenska under ett utbytesår i Washington. De bestämmer sig för att bo fyra år i respektive land; för att vara nära släkten, och för att barnen ska få lika mycket av båda kulturer.

Du har beskrivit dina föräldrar som "allt är möjligt-föräldrar"?

– Ja, de fokuserar aldrig på begränsningar. Jag minns att vi såg Prince på tv en gång när jag var liten och pappa sa: "Ska vi inte bjuda hem honom på middag?" Det gick ju inte, men de bjöd in Lill Lindfors, för hon är på Öland på somrarna. Nästan varenda middag hade vi gäster vid bordet. Mina föräldrar har inte tänkt så mycket i hierarkier och nationella gränser.

Så fort Theresa var stor nog att flyga flyttade familjen, då med två barn, till Burkina Fasos huvudstad Ouagadougou. Landet är ett av världens fattigaste, med stora klassklyftor, och familjen

Theresa Traore Dahlberg

Född: 1983 i Värnamo, uppväxt på Öland och i Ouagadougou.

Bor i dag: Stockholm.
Familj: Maken Christoffer Roth, musiker, två gemensamma barn och två bonusbarn. Stor släkt.

Aktuell: Soloustillningen "Växlingar" som visas på Kalmar konstmuseum till 16 maj.

Kommande: Medverkar med ett projekt om sin farmor, berättar traditioner och harar i "Remixing the future-fragments of the past" på Etnografiska i höst.

Filmer i urval: "Taxi sister" (2012), "Ouaga girls" (2017) och den Guldbaggenominerade "The ambassador's wife" (2018), som handlade om en fransk ambassadörs-hustrus luxuösa men instängda tillvaro.

Utställningar i urval: Institute Suédois, Paris (2020), Bonniers konsthall (2019), Färgfabriken (2019), Musée national du Burkina Faso (2019).

Ett av verken "Glas and copper" har gått sönder under frakten från ateljén. "Det här var ett av mina finaste glas."

Foto: Anette Nantell

Till en utställning på Etnografiska i höst gjuter Theresa Traore Dahlberg harar som ska föra hennes farmors sagor och historier in i framtiden.

KULTURSÖNDAG HELGINTERVJUN

I en film jag gjorde för länge sedan filmade jag Alvaret på Öland och savannen i Burkina och korsklippte bilderna. Det gick inte att se någon skillnad!

Theresa Traore lägger ut mönsterkorten i koppar på golvet i sin ateljé på Södermalm.

Foto: Anette Nantell

Traore-Dahlberg bosatte sig i ett av mångmiljonstadens socioekonomiskt blandade områden.

– Det har varit en speciell grej med att växa upp på olika platser: jag har känt mig extremt privilegierad ända sedan jag var liten. Redan som tre eller fyraåring förstod jag, om jag till exempel fick en läsk, att inte alla kunde få det.

Barndomsminnena från Ouagadougou är ljusa.

– Jag gick på ett fransktalande dagis, och hade jättemycket kompisar i området. Det var olika sorters hem och människor, och alltid öppna dörrar. När det var fiskdamm, som på svenska kalas, kunde det vara kö runt hela kvarteret och alla barn fick komma.

– Min pappa har tolv syskon. Och så alla deras barn – bara det var många! Det var mycket fester och musik.

Hennes pappa Richard Traore har spelat en viktig roll för musikalivet i Burkina Faso. Under 90-talet startade han produktionsbolag och musikstudio, Seydoni Productions, med tillhörande kassetbandsfabrik. Som liten föreställde sig Theresa Traore Dahlberg fabriken som faderns första barn, ett syskon som krävde ständig uppmärksamhet.

Som vuxen har hon insett att faderns arbete innebar att burkinska musiker slapp ta omvägen via den tidigare kolonialmakten Frankrike. Han startade en inhemsk produktion och lanserade hundratals artister som sjöng på det egna landets språk.

Hon berättar att rapparen Smockey, en av Burkina Fasos mest kända artister, startade sin karriär genom pappans produktionsbolag.

– Många år senare var Smockey en av de drivande i protesterna mot president Blaise Com-

paoré som satt på makten i 27 år. Det säger något om vilken kraft som finns i kulturen.

Efter att kassetbanden spelat ut sin roll lades fabriken ned 2005. Men nu har delar av den återuppstått på Kalmar konstmuseum. Dels kan besökarna lyssna på originalinspelningar, dels se en film som visar hur Theresa Traore Dahlberg 2019 ställde ut maskinerna från kassetfabriken på Nationalmuseet i Ouagadougou. Tusentals burkinier kom för att ta del av landets musikhistoria, alltifrån skolklasser till regeringsmedlemmar.

– Pappa hade själv aldrig ställt ut kassetfabriken som konst, han är för blygsam. För mig blev det ett sätt att lyfta fram ett kollektivt minne, att inte förminska vad han och hans medarbetare faktiskt skapat.

Livet på Öland då? Visst blev det en flytt ungefär vart fjärde år. Föräldrarna bytte jobb, och familjen växte med två söner till. Theresa Traore Dahlberg talar varmt om bröderna, de fyra syskonen står varandra nära. Under Sverigeåren bodde familjen i lilla Skogsby på södra Öland. En folkhögskola låg mittemot huset. I övrigt fanns en bensinmack och en pizzeria.

– I Skogsby kände vi alla och jag kunde gå ensam till lekis när jag var fem. Vi hade nära till Mittlandsskogen och till Alvaret. Min mamma är agronom och hennes släkt hade en gård utanför Kalmar. Det var mycket djur och natur de åren. Jag älskade det livet också.

– Många tänker att det måste varit så olika, att växa upp så här. Men i en film jag gjorde för länge sedan filmade jag Alvaret på Öland och savannen i Burkina och korsklippte bilderna. Det gick inte att se någon skillnad! Den största skillnaden har

varit mellan att vistas på landsbygden eller i en stor huvudstad.

Vissa barn växer av att byta miljö medan andra hämmas. Hur var det för dig?

– För mig funkade det jättebra, men inte för alla syskonen.

Hon tystnar. Tänker ett varv till. Var det verkligen så bra? Jo, säger hon, i lilla Skogsby, men under högstadiet i Mörbylånga, dit elever bussades från fler orter, förändrades något.

– Jag blev väldigt medveten om att jag stack ut. Det finns ett ord nu, minoritetsstress, som är intressant. Då var vi den enda afrikanska familjen på södra Öland, såvitt jag kände till. Och med det kom en stark... anspänning.

På vilket sätt?

– En känsla av en förväntan utifrån min hudfärg. Som man känner alltifrån när man kliver på bussen eller går in i affären till hur man förväntas vara i olika situationer. Och det blir extra jobbigt i en ålder då man söker sin identitet.

Hur hanterade du det?

Hon tittar ut genom fönstren mot den majestätiska Högalidskyrkan mittemot, men ser nog högstadiets skolkorridor i sitt inre.

– Jag hanterade det väl genom att inte ta så mycket plats. Jag kände att det var viktigt att hålla låg profil, komma i tid, att ta ut soporna på tisdagar.

Soporna?

– Ja, för annars såg det ut som att vi inte skötte oss och då skulle kanske folks förväntningar om ett negativt beteende infrias. Vi har pratat om det i familjen nu, men då pratade vi aldrig om rasism, det var mer ”de är bara avundsjuka, visa vad du kan i stället”. Men det samtalet fanns inte heller på samma sätt i samhället på den tiden.

Hon är mån om att fler ska känna att de har en självklar plats i konstvärlden. I Stockholm har Theresa Traore Dahlberg funnit, och själv bidragit till, att skapa sammanhang med andra afrosvenska konstnärer. Och hennes filmer har sprungit ur en vilja att visa upp västafrikanskt vardagsliv, inte ytterligare spå på en ensidig bild av en region präglad av krig och katastrofer.

Många kulturskapare utforskar och uppvärder mellanförskapet nu.

– Ja, och det är jätteintressant – men inte huvudfokus i min konst. Men jag är involverad i filmfestivalen Cinemafrica och mentor för unga konstnärer. Och jag var med och startade Ouff, en konstnärsgrupp för rasifierade, när jag gick på Kungliga konsthögskolan. Vi hade ett tryggt rum där vi kunde dela våra erfarenheter av orättvisor. Men vi hade också väldigt roligt när vi gjorde enorma ljusinstallationer och skulpturvärldar tillsammans. Vårt motto blev ”let’s make art fun again!”.

Samtidigt har det krävts mod för att våga testa ett yrke utan ekonomisk trygghet. Sedan Theresa Traore Dahlberg fyllde 18 har hon inte fått en krona hemifrån.

– Det finns andra som behövt hjälp så mycket mer. Jag har alltid bidragit med det jag kan, även när jag pluggat. Nu har jag en kusin som är sjuk och behöver cellgifter. Det känns självklart att hjälpas åt.

Att studera ekonomi verkade därför vara ett vettigt kliv in i vuxenlivet.

– Jag tänkte att det skulle vara bra, men sedan mädde jag så dåligt att jag hoppade av. Jag är inte intresserad av att se pengar växa – jag är intresserad av att se idéer växa.

Hon drog i stället till New York 2002. Där fann hon ett liv bland andra unga sökare som tog ströjobb, pluggade eller sökte sig fram inom musiken, artisten Mapei bland andra.

– Det var människor som vågat ta det där steget. Som inte var så snabba på att säga att det

är omöjligt. Vi tillbringade mycket tid på taket med utsikt över "skylinen" och kände att vi fick drömma.

Vad drömde du om?

– Att göra film, fota – att uttrycka mig. Att våga det. Så började jag assistera olika regissörer och fick inblick i filmvärlden.

Vännerna delade på två lägenheter högst upp i ett hus i Bushwick. Det var så kallade "railroad apartments", vilket innebar att alla fick gå igenom allas rum för att nå sitt eget. Ju längre man bodde kvar desto närmare kom man ett av de åtråvärda rummen med fönster.

– Tiden i New York var intensiv – livet "hände" mig. Jag kunde börja dagen med en existentiell kris på taket för att sedan hamna på en utställning i konstnären Sophie Calles hotellrum eller på fest hos Mariah Carey. Någon kände någon, saker bara hände, helt oförutsägbart.

Efter sex år i New York hade hon inte bara fått ett rum med fönster, utan sparpengar och självförtroende nog för att studera experimentell 16 mm-film på The New School. Filmerna därifrån blev inträdesbiljetten till Dramatiska Institutet.

Hur hänger det ihop att komma från en "allt är möjligt-familj" och samtidigt känna stor rädsla för att ta plats konstnärligt?

– Det är väl olika saker? Att våga uttrycka sig handlar om att få ut något: att våga vara banal, eller pretentiös. Förut hade jag en föreställning om att saker måste vara helt klara för att få visas

upp. Men jag har insett att i konsten finns även en helt annan livsåskådning, en som jag föredrar. Man kan ställa frågor, ändra sig, inbjuda till samtal.

Samtal, ja: Hennes nya film "Microcement" som visas på Kalmar konstmuseum tar upp nedmonteringen av Cementfabriken i Degerhamn på södra Öland – ett hett samtalsämne bland besvikna ölänningar. Och som tematiskt hänger ihop med mönsterkorten och kassettbandsfabriken; med hennes frågeställningar om tekniskiften, globalisering och arbetets betydelse.

Bakgrunden är att ett sjuttioal personer blev uppsagda då tillverknigen flyttades till Gotland 2019. Sju personer fick stanna för att tillverka mikrocement. Filmen är en lågmäld, bildmäsigt poetisk skildring av hur de som blivit kvar kämpar för att hålla humöret uppe i det ödsliga industrilandskapet.

– Men det är inte en film om industridöden, säger Theresa Traore Dahlberg.

Det är ett av de tillfällen då en lite skarp beslutssamhet skymtar fram under hennes vänliga, och liksom värdiga framtoning (som möjligen förstärks av att hon är så reslig, mina fötter dinglar i luften från hennes kontorsstol).

Det Theresa Traore Dahlberg ville lyfta fram var fabriksarbetarnas kärlek till platsen, deras yrkes stolthet och hopp om att produktionen ska återupptas. Frågan är vad det är värt i en mark-

nadsanpassad värld där pengar finns att tjäna på omlokalisering till billigare breddgrader.

– Det märkliga var att samtidigt som jag höll på med filmen berättade mamma att samma ägare öppnat en ny cementfabrik i Burkina Faso, just i Ouagadougou.

Vilket sammanträffande! Vad tänkte du när du fick höra det?

– På ett sätt förvånar det mig inte alls. Jag tänker att det bara visar att vi måste lyfta blicken: se vilka det är som sitter på makt, vilka vi ger makten. Och vad det finns för möjliga framtider.

Var ser då denna kosmopolit sig själv i framtiden? Någon flytt är inte aktuell, i alla fall inte inom överskådlig tid. Utöver sina två barn har hon dessutom två bonusbarn.

– Med fyra barn mellan ett och femton har man aldrig tråkigt. Jag har alltid rest så mycket, även som vuxen, tänkt "här kan jag bo! Och här!" Men sedan jag bildade familj har jag rotat mig.

Känner du dig aldrig instängd i Stockholm?

– Nej nej nej. Eftersom min man hade barn när vi träffades vet jag hur fort de växer upp. Nu vill jag ta reda på vilka de är: vad vill de? Sådana frågor fanns det inte så mycket plats för när jag växte upp. Jag är tacksam för allt jag fick vara med om, men jag vill se till att även följa med på barnens vardagliga äventyr.

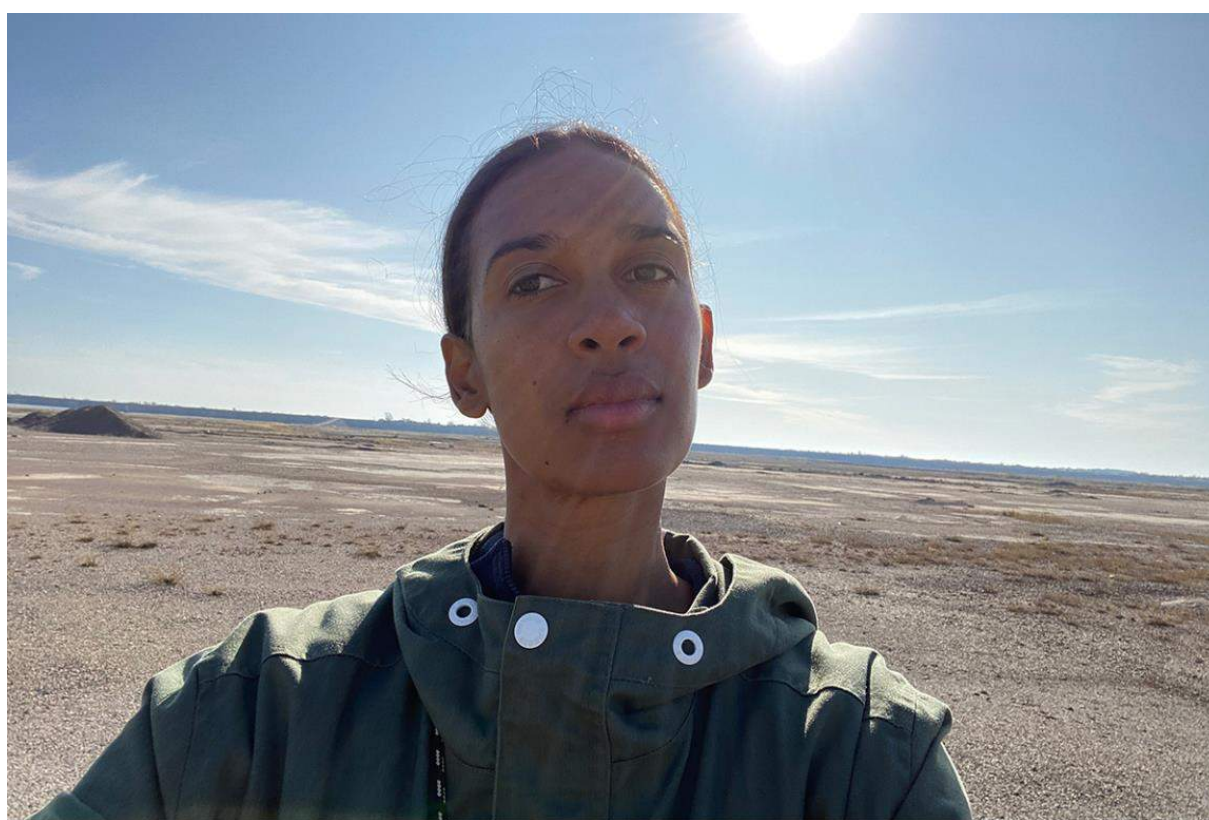
Lisa Boda
kultur@dn.se

I ateljén i Hornstull. På den inramade filmaffischen för "Ouaga girls" (2017) syns de tonårstjejer som Theresa Traore Dahlberg följde för dokumentären som blev en feministisk snackis i Frankrike.

INTERVJU & REPORTAGE*Jonas Holmberg, 6 mars 2021*

Theresa Traore Dahlberg: Jag ville fånga cementfabrikens språk

*Efter filmer som *Ouaga girls* och *Ambassadörens fru* vände Theresa Traore Dahlberg blicken mot Cementa i Degerhamn – och hittade en förbindelse mellan Öland och Burkina Faso. Jonas Holmberg pratar med konstnären om avindustrialisering, slumpen och hennes nya utställning på Kalmar konstmuseum.*

Efter filmer som Ouaga girls och Ambassadörens fru vände Theresa Traore Dahlberg blicken mot Cementa i Degerhamn – och hittade en förbindelse mellan Öland och Burkina Faso. Jonas Holmberg pratar med konstnären om avindustrialisering, slumpen och hennes nya utställning på Kalmar konstmuseum.

Efter filmer som Ouaga girls och Ambassadörens fru vände Theresa Traore Dahlberg blicken mot Cementa i Degerhamn – och hittade en förbindelse mellan Öland och Burkina Faso. Jonas Holmberg pratar med konstnären om avindustrialisering, slumpen och hennes nya utställning på Kalmar konstmuseum.

JH: Hur ser din relation ut till Öland idag?

TTD: Jag har vänner som har bott kvar, och nu är det fler och fler vänner som köper hus och flyttar tillbaka. Min mamma, min bror och ibland min pappa bor fortfarande i huset i Skogsby. Öland är en plats jag alltid kommer tillbaka till. På senare år har jag börjat göra det mer till mitt eget. Nu bor jag i Sandbergen på somrarna med min egen familj. Jag uppskattar det mer och mer.

JH: Jag fantiserar ofta om att flytta till Öland.

TTD: Eller hur! I en drömvärld skulle man skulle kunna bo i ett hus och ha tre hus runt omkring, med en ateljé och en studio, och barnen skulle kunna springa ute fritt för samma pris som en etta i Stockholm. När jag var liten sprang vi ut i Mittlandsskogen med egen matsäck, byggde kojor och gick vilse. Nu bor jag vid Zinkensdamm, och när jag försöker få mina äldre bonusbarn att slita sig från skärmen utomhus undrar de vad de ska göra. Jag brukar ge dem en uppgift, till exempel att de ska gå och ta en bild högst upp på ett berg eller i en större

park. Men då googlar de upp hur de ska gå innan. Jag vill ju att de ska ha möjligheten gå vilse.

JH: Filmen du arbetar med handlar om den stora Cementafabriken som avvecklade nästan all produktion 2019. Hade du en relation till Cementa under din uppväxt?

Cementa i Degerhamn.

TTD: Jag är uppväxt på södra Öland, och Cementa har länge varit en stor del av södra Öland. Jag har många vänner som jobbat där eller har familj som jobbat där. Cementa har också varit närvarande hela tiden i bygden, de har gått in i olika initiativ. Det pratas om avvecklingen hela tiden. Det är fortfarande väldigt sårigt.

JH: Vad säger folk runt omkring dig då?

TTD: Att verksamheten skulle flyttas efter tre generationer kom som en chock för de som jobbade på fabriken. Utifrån vad de visste och

kände av så gick ju allt jättebra. Nu finns det många människor som inte riktigt ser vart de ska ta vägen.

JH: Det är inte ditt första arbete om industrier, eller hur?

TTD: Nej, för ett par år sedan hade jag en stor utställning på Färgfabriken. Jag ställde ut enorma installationer av mönsterkort i koppar. Mönsterkorten kom från en familjemedlem som för länge sedan startade en mönsterkortfabrik i en källare. Den blev större och större och till slut var det en stor mönsterkortindustri. Men på grund av teknologiska skiften flyttades verksamheten allt mer till andra platser. Precis när jag hade utställningen lades fabriken i Sverige ned.

Jag ställde ut mönsterkorten samtidigt som jag gjorde en utställning med min pappas gamla kassetfabrik. Han var med och startade musikindustrin i Burkina Faso. Eftersom det inte fanns något sätt för musiker att spela in och ge ut sin musik, så startade han en stor kassetfabrik. Han startade en studio också, där han gjorde i stort sett alla musikvideos som fanns i Burkina på 90-talet och början av 00-talet. För mig blev fabriken som ett syskon som tog all pappas uppmärksamhet. Det var heta tiden strul och saker som hände. Först skulle fabriken fraktas från Italien och det var jättemycket strul, och så handlade det om piratkopiering. Senare slogs jag av att jag inte hade hört något på länge om fabriken, så jag frågade pappa. Han berättade att fabriken hamnade i ett förråd när ingen ville ha kassetter längre.

Jag åkte till Burkina och letade upp förrådet. Det var flera rum och fabriken låg där helt orörd. Allt var täckt av ett tjockt lager orange damm. Den ena dagen hade fabriken sprutat ut kassetter och försett ett helt land med musik, och nästa dag var den helt värdelös. Tekniken hade gått vidare. Jag tog upp de här maskinerna från

förrådet och ställde ut dem på Nationalmuseet i Ouagadougou. Det är intressant med skiftet från värdefullt till värdelöst och hur snabbt det kan gå. saker förändras och förflyttas genom teknikutvecklingen och globaliseringen.

När jag senare fick frågan om att göra en utställning på Kalmar konstmuseum, så pratade jag mycket kring de här verken med museichefen Bettina Pehrsson. Då kom vi in på CEMENTA. Jag hade inte varit där på länge. Jag hade åkt förbi och sett det på håll men jag hade inte varit på plats. Jag hade läst i tidningen och hört att det är sju personer av 75 som är kvar idag. Då började jag tänka på hur det är att jobba på en plats som är gjord för så många fler människor. Hur är det att gå runt i de här omgivningarna och bara vara sju personer kvar?

JH: Är det för att din pappa var fabriksägare som du intresserar dig så mycket för industrihistoria?

TTD: Absolut. Min pappas fabrik har varit en ingång i det. Men det är också en fascination för monumentala platser, arkitekturen och där historien sitter i väggarna men som också känns futuristiska.

JH: Jag följde nedläggningen av CEMENTA i Barometern och Ölandsbladet förra våren. Den tyska ägaren Heidelberggruppens representanter beskrev att det var av klimatskäl som fabriken lades ned. Men det verkar ju finnas olika beskrivningar av vad som låg bakom.

TTD: Ja, och jag är ingen journalist på det sättet och driver ingen tes i filmen. Jag intresserar mig mer för att det är beslut som tas väldigt långt borta. När jag talar med vissa så verkar det som att beslutsfattarna inte ens har varit i Degerhamn. När jag hade börjat

arbete med projektet berättade min mamma att Heidelberg öppnade en ny fabrik i Burkina samtidigt som de lade ned den i Degerhamn.

JH: Vilken otrolig slump!

TTD: Ja! I Ouagadougou dessutom. Ett tag tänkte jag att jag skulle få in det i samma film, men nu känner jag att det här får bli en film om Degerhamn. När jag visar filmen på Kalmar konstmuseum kommer jag ändå ha en annan skärm som visar en längre sekvens som är filmad med drönare och visar det nya industriområdet i Burkina. Då kan man dra parallellen själv. Vi människor är brickor i ett större spel.

Det finns högre makter, och mycket händer över våra huvuden. När vi spelade in kom det ofta flygplan som flög förbi över fabriken. Och det är många fåglar som nu flyttar in i fabriken i Degerhamn.

Pilgrimsfalken var på väg att försvinna men har återkommit efter avvecklingen. Det är en fågel som chockar sina byten i luften när den jagar. Det är lätt att se problem med invandring eller duvor, men jag hoppas att en sån här film kan hjälpa människor att lyfta blicken och fundera på vart vi är på väg och tänka kring den större bilden av förändringar vi befinner oss i.

JH: Såg du utställningen om arbete på Himmelsberga förra sommaren?

TTD: Nej, vad var det?

JH: Det var en utställning som hette "Öländskt arbetsliv – dåtid, nutid, framtid". Det var både historiska föremål och konstnärer som skildrade arbete på Öland. Bland annat ställde konstnären Johan Persson ut en målning som skildrar sista dagen på Cementa.

TTD: Är det sant?

JH: Ja, det var en jättevacker akvarell. Den föreställer en man, i samma gula klädsel som platschefen Tommy i din film. Han går ensam ut mot ljuset.

TTD: Har du en bild?

JH: Jag kan skicka den, vänta...

TTD: Den kanske kan få plats i utställningen. Jag ska göra en 18 meters skulptur också. Det finns så många rum på museet... nu fick jag den! Åh Gud vad fin. Hur stor är den?

JH: Det är en ganska stor akvarell. I alla fall en meter bred.

TTD: Det är så många öländska konstnärer som har engagerat sig för Cementa. Det vore fint att samla dem i ett rum.

JH: Efter utställningen på Himmelsberga tänkte jag mycket på vad folk ska jobba med på Öland. När vi var små fanns det sockerbruk och mejeri, men nu är det nästan bara kycklingfabriken kvar innan Öland är helt avindustrialiserat. Har du funderat på vad Ölands roll kan vara i en global ekonomi?

TTD: Ja, det har jag. Men jag har inget klart svar alls. Det gäller inte bara industrier heller, det handlar om att det ska vara möjligt att bo på landet och ha tillgång till mataffär och apotek. Jag tänker mycket på hur man kan få allting att inte bara centraliseras. På många plan. Vad har du tänkt?

JH: Jag tycker det är svårt. Mina föräldrar bor på norra Öland och Borgholms kommun har den äldsta befolkningen i hela Sverige. Det ger inga skatteintäkter. Och näringslivet är svagt, det finns ingen riktigt stor arbetsgivare utom kommunen. Lantbruket finns ju

överallt, men det är ju ändå ganska få människor som arbetar med det...

TTD: Även i lantbruken så är det mer och mer regler om att man måste tillverka en viss mängd av allting. Det finns inte många smålantbruk kvar. Det var egentligen det jag hade tänkt göra filmen om från början. Min mamma är från en sådan gård, där de hade 40 kor. Det är svårt att driva ett sådant lantbruk idag.

JH: Tommy pratar mycket om stolthet i din film. Cementa gör en typ av mikrocement som ingen annan i världen kan göra. Samtidigt känns det som att Öland annars anpassas mer och mer för turister och sommarölänningar. Sådana som mig. Och dig kanske. Den egna ekonomin blir så svag att man blir beroende av andra. Då blir det, som du pratar om, att besluten fattas någon annanstans.

Under inspelningen av Microcement.

TTD: Det är viktigt att kommunicera uppåt, till de som skriver de stora kontrakten eller säljer ut företag. Vad händer den dag när det inte finns något kvar? Vem har ansvar för den bygd som byggts upp omkring en industri till exempel?

JH: När jag såg din film upplevde jag en väldigt stark fascination för industrimiljön. Hur tänkte du kring det?

TTD: Allt är väldigt skulpturalt, fascinerande och storskaligt. Man blir väldigt liten någonstans. Jag ville fånga arkitekturens eget språk. Jag och fotografen Iga Mikler pratade också mycket om att visa att det fortfarande finns en plats för människan, även om hon inte längre är där. Det var också viktigt att filma det dagliga arbetet som fortfarande pågår.

JH: Det måste vara speciellt för de sju som fortfarande arbetar på fabriken, framför allt med att framställa högteknologisk mikrocement i labbet. De bedriver verksamhet i sin lilla hörna medan allt annat är så stort och öde.

TTD: Det är speciellt. Omgivningen är så stor. De jobbar dessutom i skift, så vanligtvis är de tre på dagen och två på kvällen. När vi var där var Patrik helt ensam eftersom hans kollega hade gjort illa sig. Jag tycker om scenen i labbet. Patrik sitter och blandar cement och tittar ut genom fönstret. Ljudet är extremt starkt men han försvinner bort i sina tankar. Det finns mycket väntan och lugn i det som händer på fabriken. En kontinuitet och repetition som jag tror att många saknar idag. Jag var nyligen på en ASMR-utställning på Moderna med mitt kusinbarn. Ungdomar sitter och lyssnar på monotona ljud, som något som rinner eller någon som ger instruktioner väldigt länge. Vi kommer jobba med en kraftig ljudbild i filmen.

JH: Det var inte riktigt färdigt nu i den versionen jag precis har sett...

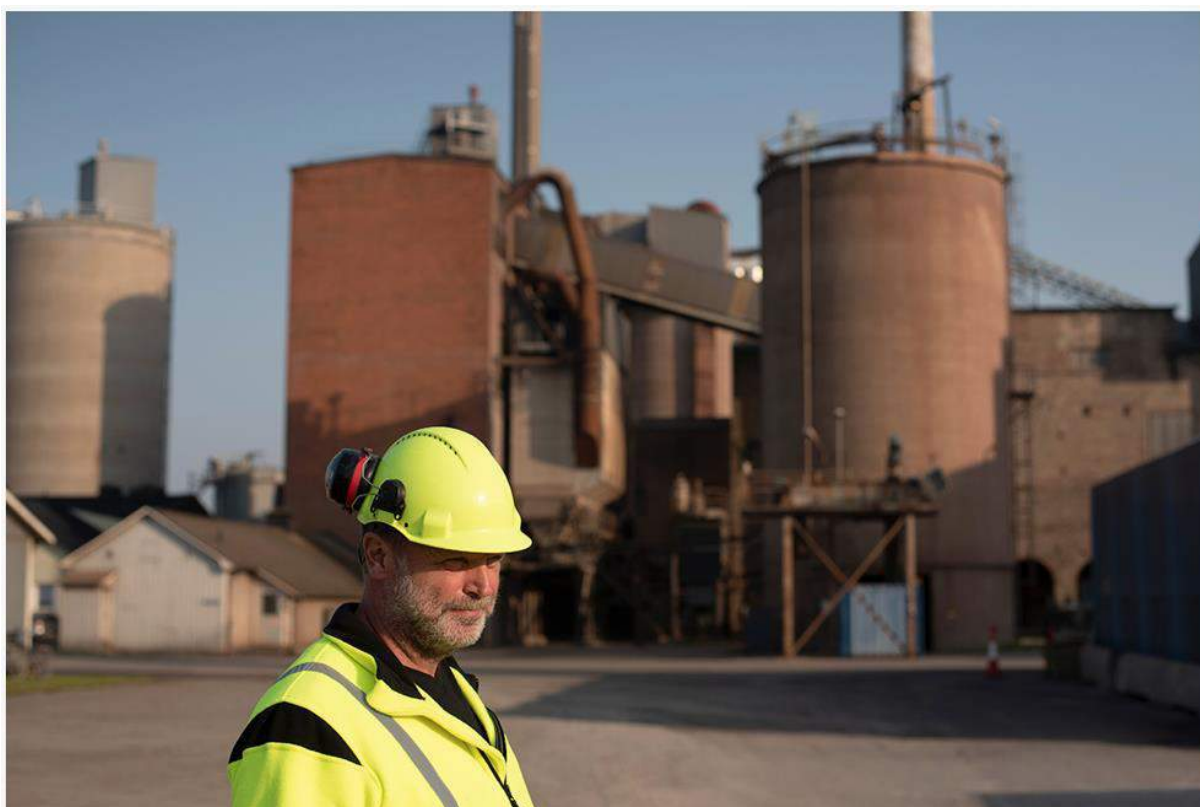
TTD: Nej, nu är det ju bara kameranljudet, haha! Det känns lite jobbigt att skicka iväg filmen sådär.

JH: Jag blev i alla fall väldigt rörd av scenen där Patrik beskriver hur han har byggt en traditionell Ölandsborg av cement i en rondell på fabriksområdet.

TTD: Jag har just lagt till en sak till den scenen idag. Han pratar om att idén bara kom till honom. Jag känner igen det som konstnär. I den scenen är kärleken till platsen viktig. Det är inte bara en arbetsplats, de tar hand om området. Att smycka en cementrondell är som att ta med en blombukett till jobbet. I samma scen berättar Patrik att både hans pappa och hans son har jobbat på Cementa.

JH: Jag tänkte på att arbete och idén om arbete har en central funktion i alla dina filmer, *Taxi syster* handlar om att köra taxi, *Ouaga girls* om att utbilda sig till bilmekaniker och *Ambassadörens fru* om den märkliga brist på arbetsuppgifter som präglar livet för en diplomatfru. Ser du någon linje i det?

TTD: Ja, nu när du säger det. Men jag tänker egentligen att det är vardagsskildringar. *Ouaga girls* blev jättestor i Frankrike och fransktalande länder, och där ropade de "Les filles battantes!" och lyfte fram att de var så starka. För mig handlade det om att vara ung och i en förändringsfas i livet. Man kan se det som att det finns beröringspunkter med yrkeslivet, men för mig är det något annat som gör att jag blir kär i ett ämne. I Cementafilmen var det hoppet. Hur arbetarna som är kvar håller moralen uppe och behåller hoppet om förändring.

Tommy utanför Cements i Degerhamn.

JH: Ja, det slog mig att Tommy verkligen inte var bitter.

TTD: Mig också. Hans hopp och hans yrkesstolthet. När jag började filma i Degerhamn visste jag vad som hade hänt platsen, men det var först när jag var där som jag mötte människorna, upptäckte bilderna och hörde ljuden. Men det är komplext att som Tommy både vara naturälskare och jobba på en industri. Han vill att naturen ska ta tillbaka vad den förlorat, men hoppas samtidigt att verksamheten ska ta fart igen.

JH: Har du stora salen på konstmuseet i Kalmar?

TTD: Ja precis, stora salen på andra våningen. Jag ska göra den stora skulpturen av mönsterkort i trappan, och sedan ska jag visa upp min pappas fabrik ett litet rum på tredje våningen – delar av det har nyligen visats i Paris så det fraktas direkt därifrån. Det är en film som

visar när Luc, som jobbade på fabriken, oljar upp maskinerna igen på nationalmuseet i Burkina.

JH: Wow! Du har verkligen hela huset.

TTD: Det ska vara en annan konstnär högst upp. Jag vet inte riktigt vem. Jag fick välja rum och jag valde andra våningen.

JH: Det är ju stora salen som är grejen. Det rummet är en av mina favoritplatser i världen.

TTD: Jag älskar det också. Det har Louisiana-känsla.

JH: Jag såg att Arkitektupproret hade utsett museet till Kalmars fulaste byggnad.

TTD: Det har varit mycket med det där museet. Jag älskar det. Det har ju vunnit massor av arkitektpriser också. Och det är kul att Tommy och hans kollegor ska hyra en minibuss och komma till vernissagen. De har aldrig känt för att gå till museet innan.

JH: Det var en sak som Tommy pratade om i filmen som fastnade i mig. Han pratar om kalkstenen som Öland ligger på. Den gör Öland geologiskt unikt i Sverige och har varit själva förutsättningen för cementindustrin. Tommy beskriver att den skapades utanför Samoaöarna för 420 miljoner år sedan.

TTD: Allting flyttas med tiden. Inget är helt beständigt.

Fakta Theresa Traore Dahlberg. Regissör och konstnär, som bland annat gjort långfilmen *Ouaga girls* och kortfilmen *Ambassadörens fru*. Efter studier vid Stockholms dramatiska högskola samt Kungl. Konsthögskolan har hon visat sina verk i både biograf och gallerirum. I hennes nya utställning på Kalmar konstmuseum, som öppnade den 18 februari, ingår filmen *Microcement* om Cementa som nyligen avvecklade större delen av sin verksamhet på södra Öland.

Jonas Holmberg

Konstnärlig ledare Göteborgs filmfestival.

Publicerad: FLM, 2021-03-06

<https://flm.nu/2021/03/theresa-traore-dahlberg-jag-ville-fanga-cementfabrikens-sprak/>

KONST

Stämning smättat om kapitalismens härjningar

PUBLICERAD 2021-03-21

Bild 1 av 5 Vy från Theresa Traore Dahlbergs utställning på Kalmar konstmuseum
Foto: Kalmar konstmuseum

Kalmar konstmuseum har återöppnat med Theresa Traore Dahlbergs utställning "Växlingar". Den kretsar kring arbetets förgängliga värde, alltifrån Burkina Faso till Sverige. Det är vackert gjort, tycker Dan Jönsson.

Dan Jönsson

Text

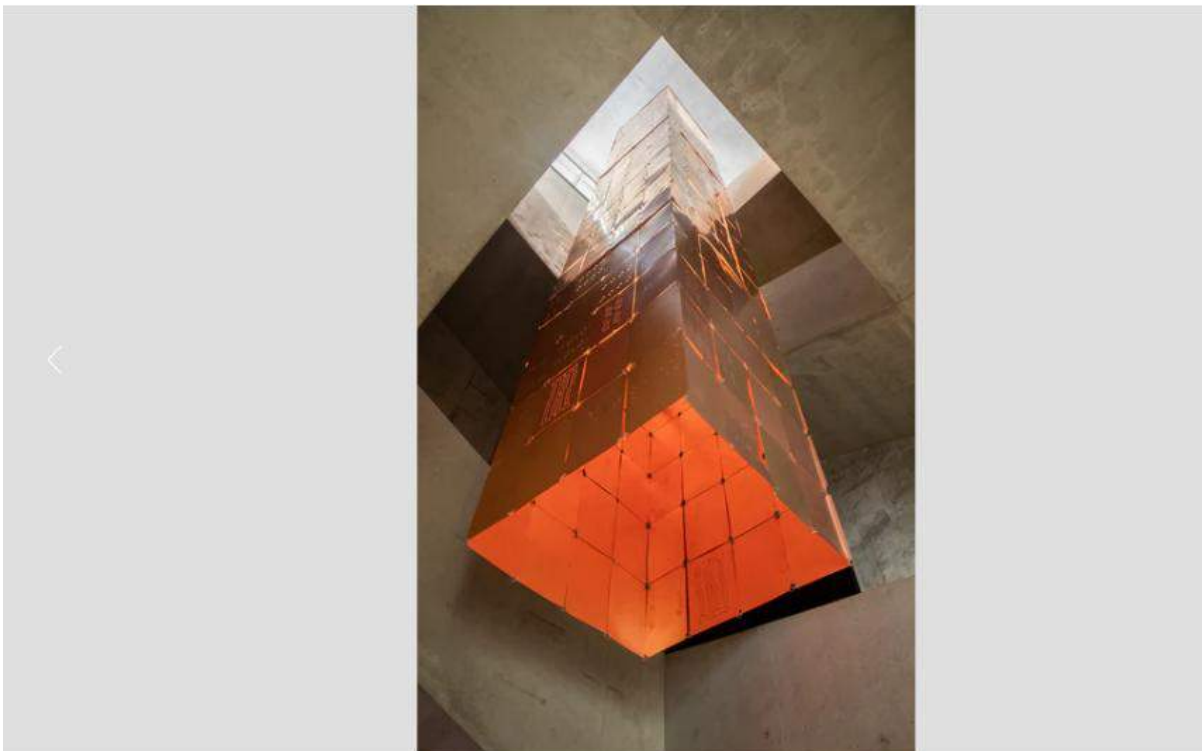

Läs senare

Bild 2 av 5 Stillbild ur "Microcement", från Cementa i Degerhamn på Öland
Foto: Theresa Traore Dahlberg

Bild 3 av 5 Del av installationen "Coppers" av Theresa Traore Dahlberg
Foto: Kalmar konstmuseum

Bild 4 av 5 Del av installationen med kassetband av Theresa Traore Dahlberg
Foto: Kalmar konstmuseum

Utställningar

Theresa Traore Dahlberg: "Växlingar"

"Museum of the History of Cattle"

Terike Haapoja och Laura Gustafsson

Kalmar konstmuseum. Visas t o m 16/5 resp 9/5, för ett begränsat antal besökare.

Ett skirt ljus faller in genom draperiet av genomstansade kopparplåtar, flimrar sakta i luftdraget, rör sig i ett böljande mönster över stengolvet. Stillheten i det coronaödsliga museet skapar en sakral känsla – men också lite kuslig, som i en gravkammare. Först när jag passerat ut på andra sidan förstår jag vad det är jag sett; plåtarna i draperiet är i verkligheten gamla mönsterkort från tillverkningsindustrin.

Alldeles nyss var de helt nödvändiga komponenter i det maskineri som är den svenska exportekonomin. I dag kasserade och värdelösa.

En stämning av melankoli vilar över Theresa Traore Dahlbergs "Växlingar" på Kalmar konstmuseum. I tre delar reflekterar den över

Del av installationen "Coppers" av Theresa Traore Dahlberg Foto: Kalmar konstmuseum

världskapital
ismens
kreativa
förstörelse:
hur den i sin
jakt på
ekonomiska
marginaler
bygger upp
och raserar,
förädlar och
spottar ut.
Flyttar,

överger och jagar vidare.

Inte minst handlar det om hur dessa processer verkar globalt, i ett system lika överskådligt som sammanlänkat, från Ouagadougou i Burkina Faso till Degerhamn på södra Öland.

Allt hänger ihop: de övergivna svenska mönsterkorten delar öde med kassetbanden från den burkinska musikindustrin, numera hopplöst omoderna och här ägnade en stämningsfull hyllning i ett eget rum. Och i filmen "Mikrocement" möter vi sju arbetare från Degerhamn där de går kvar på den stora cementfabriken och kontemplerar tidens gång.

Att det samtidigt byggs en ny cementfabrik i Ouagadougou har förstås ingenting med det att göra. Eller har det? Det fina med den här utställningen är att den lämnar globaliseringens bok öppen för tolkning. Den ljudlösa överflygningen över fabriken i Burkina Faso speglas i det stillsamma reportaget från anläggningen i Degerhamn, där arbetarna med dröjande gester och talande tystnader reflekterar över det som var, medan deras målade porträtt lyser i blått på väggen.

Det är vackert gjort, på ett sätt som gör det skenbart värdelösa värdefullt på nytt, ja rentav ovärderligt. Jag tänker – lite högtidligt och möjligen naivt – att om konsten har en uppgift handlar den kanske just om detta, att göra motstånd mot ekonomins devalverande kraft. Visa på andra, rimligare värden.

Parallellt med ”Växlingar” visas ”The Museum of the History of Cattle”, ett museum i museet där den finländska duon Terike Haapoja och Laura Gustafsson tagit sig an uppgiften att kuratera ett historiskt museum ur tamboskapens perspektiv. Från uroxarnas vilda vandringar till den industriella djurhållningens masslakter.

Det är en lysande idé, som tyvärr inte genomförs konsekvent och heller inte gestaltas särskilt konkret.

Utställningen består till stor del av texter med fokus på 1900-talets parallella utveckling av djuravel och rashygien, som ger perspektivet mänsklig slagsida och för övrigt känns rätt genomidisslat, om uttrycket ursäktas. De avslutande, svarta tablåerna där antalet mördade kreatur slås fast med kylig exakthet skapar onekligen isande folkmordsassociationer men får mig mest att fantisera om hur ruggigt fascinerande och provocerande ett sådant här museum hade kunnat bli.

ÄMNEN I ARTIKELN

Konst

+ Följ

Konstrecensioner

+ Följ

TEXT

Dan Jönsson

+ Följ

Skriv ut

Rätta artikel

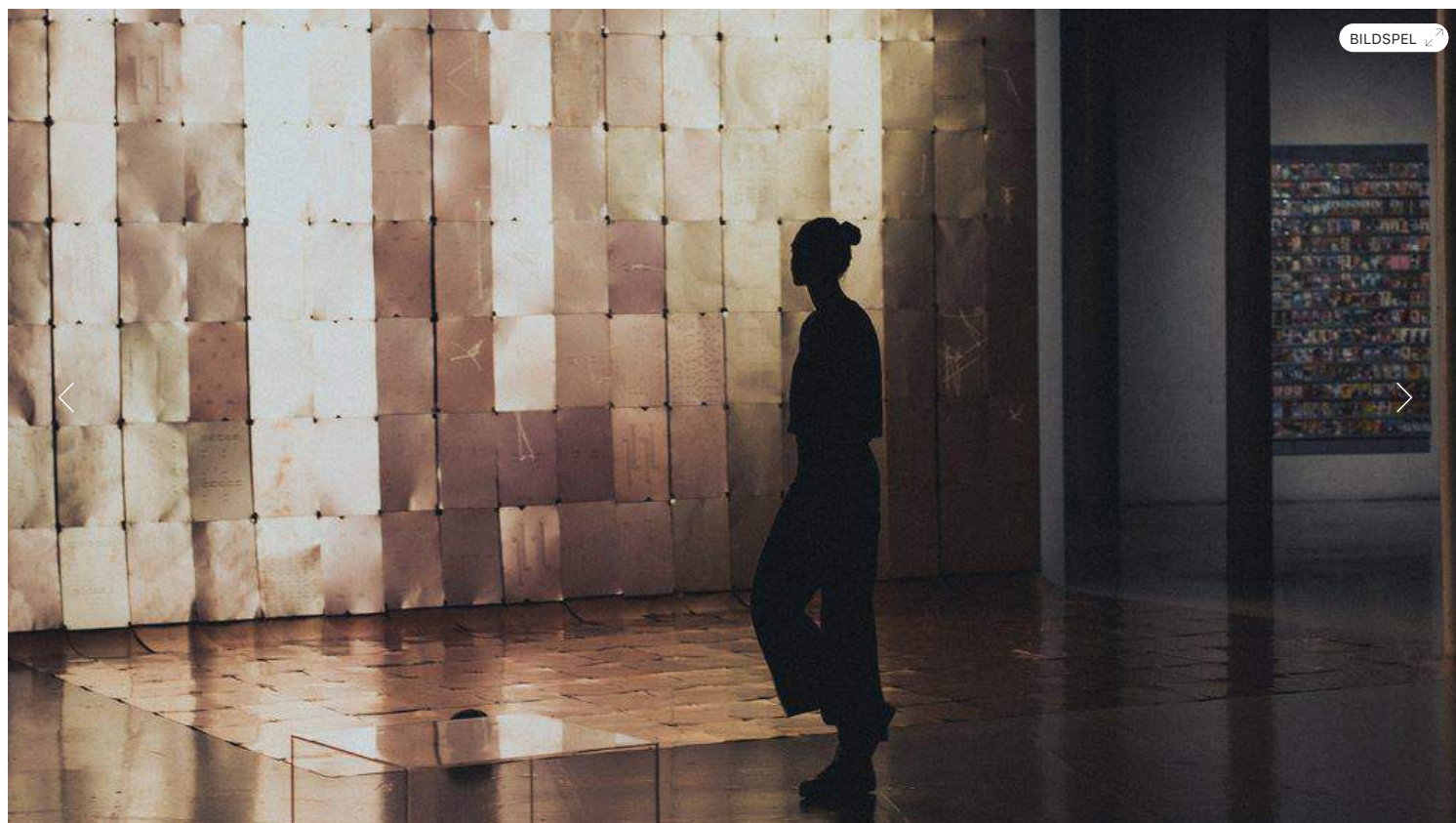
Publicerad: 2021-03-21, DN

<https://www.dn.se/kultur/stamningsmattat-om-kapitalismens-harjningar/>

Konstrecensioner

Konstrecension: Det osynliggjorda får värdigheten tillbaka på Färgfabriken

PUBLICERAD I GÅR

Bild 1 av 2 Vy från Färgfabriken med Theresa Traore Dahlbergs verk "Coppers".
Foto: Olof Grind

Theresa Traore Dahlberg har belönats med Beckers konstnärstipendium och en utställning på Färgfabriken. Sevärt i alla bemärkelser, tycker Jessica Kempe.

Konstrecension

Theresa Traore Dahlberg

Beckers konstnärstipendium 2019

Färgfabriken

T o m 24/3

Det är för sina prisade dokumentärer som filmaren och konstnären Theresa Traore Dahlberg gjort sig mest känd. Filmen

”Qauga girls”, 2017 års dokumentär på Göteborgs filmfestival, skildrar hur kvinnorna i Burkina Fasos huvudstad utbildar sig till bilmekaniker. DN:s recensent Eva af Geijerstam summerar lyckligt (24/8 2017) att Traore Dahlberg aldrig överger sin ”stillsamma, vackra och ömsinta koncentration på huvudpersonerna, lika lite som i smörjgropen eller i uppgiften att laga, slipa och lacka något trött bilobjekt”.

Samma omsorgsfullt allomfattande estetik kännetecknar Theresa Traore Dahlbergs skulpturer och installationer. Nu prisas hon även för sin bildkonst med Beckers konstnärsstipendium och en utställning på Färgfabriken.

Det språkliga steget kan tyckas långt mellan rörlig bild och stilla objekt. Men i Traore Dahlbergs bildvärld hänger allt ihop: analogt och digitalt, kropp och material, kulturer och kontinenter. Det tar ett tag innan jag förstår hur.

I Färgfabrikens sakralt belysta sal blir jag först bara sittandes. Andaktsfullt. Vad är det här? tänker jag på pallen. Jag känner bara vagt igen de hundratals guld- och grönskimrande koppararken som i långa remsor täcker väggen och golvet. Glänsande gula ringar fogar ihop kopparbladens alla hörn. Likt örhängen eller förlovningsringar. En konstikonostas? En skulptural filmremsa?

Genom de tunna kopparbladens hål och skårar bildas ljustrålar, magiska som i ett tempel eller i en biosalong. ”Coppers” heter det nu bearbetade verket. Skårornas streck och linjer påminner om abstrakt konst, men ändå inte. Hålkort för vävstolar? undrar jag. Här och där i snitten syns rester av tafatta systygn och hängande vita bomullstrådar. Besök av mänsklig närvaro. På golvet ligger bomullstrådens garnspolar, varsamt placerade i grupp.

Intill beskriver en textskärm, kyrkligt stilig, hur det förhåller sig. Kopparbladen är i själva verket kasserade mönsterblad hämtade från en industri för avancerad datateknik. Mot högteknologin ställs det handspunna garnet, framställt av häxerianklagade kvinnor som i dagens Burkina Faso hänvisas till sociala produktionskollektiv.

"Untitled Blue" av Theresa Traore Dahlberg. Foto: Olof Grind

Mellan verken utspelar sig en vänsinnad kommunikation. Mot kopparikonostasen vänder sig tre stora rutade skärmar av sol- och panelmodell, blåtonat fyllda med utkast till kretskort, personligt signerade. Likt hälsningar. Nisse står det skrivet. Och Stefan. Och jag inser att hela utställningen handlar om att värdiggöra det som osynliggörs i den digitala reproduktionen; originalet, hantverket och den fysiska processen.

Så träcklar Theresa Traore Dahlberg tråden vidare till utställningens andra del: berättelsen om hur hennes far Seydou Richard Traore-Seydoni med en nu begravd kassetinspelningsteknik byggde upp Burkina Fasos första nationella musikproduktion på 1990-talet. Filmsekvenserna dröjer länge vid de tekniska detaljerna; kassetbandet förstås, vid spolarna, apparaturen, det manuella arbetet, konserterna, musikvideoinspelningarna.

Samtidigt, som en logisk paradox, används här digitaliseringens alla interaktiva möjligheter. De filmer som visas här, visas samtidigt på Musée national du Burkina Faso i Ouagadougou. Sevärt i alla meningar.

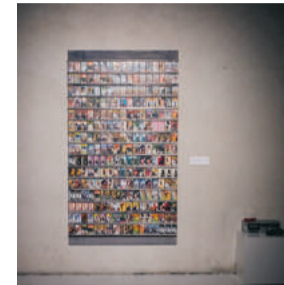

Jessica Kempe >

© Detta material är skyddat enligt lagen om upphovsrätt

Theresa Traore Dahlberg,
"Copper and ashes", 2018.
Installationsvy på Färgfabriken.
Foto: Olof Grind

"Cassettes".
Foto: Olof Grind

"Untitled blue", mönsterkort och stålkonstruktioner, 2019. Foto: Olof Grind

Ett av de mönsterkort som ingår i Theresa Traores installation "Untitled blue". Foto: Färgfabriken

Kassettband från Ouagadougou möter svenska industriminnet

Konst | Utställning
Theresa Traore Dahlberg
FÄRGFABRIKEN, LÖVHOLMSBRINKEN 1,
LILJEHOLMEN, T O M 24 MARS

Karolina Modig
konst@svd.se

Theresa Traores Dahlbergs far byggde upp Burkina Fasos musikindustri. På Färgfabriken får hans musikassetter plats bredvid kasserade mönsterkort från svensk industri. I den före detta fabrikslokalen ställer hon frågor om arbetets värde i en estetiskt övertygande installation.

I den tillfälligt förlängda gången in till Färgfabrikens stora utställningsrum strilar ljuset i linjer, de lägger sig i mönsterformationer längs golv och väggar, likt sol som pressar sig in genom neddragna persienner.

Det skarpa ljuset kommer från en spotlight riktad mot verket "Coppers". En från taket hängande, lapptäckliknande installation gjord av kasserade, indu-

striproducerade mönsterkort i koppar, tillverkade på en svensk mönsterkortsfabrik. I korten har konstnären Theresa Traore Dahlberg vävt in handspunnen bomullstråd, som även ligger i nystan på golvet.

Redan i ingångens ljus- och skuggspel sätts ett genomgående tema, med till synes uppenbara kontraster som undan för undan luckras upp. De hårda kopparplåtarna mot den mjuka bomullen; det historienormativt manliga mot det kvinnliga. Associationerna går till tveksamma produktionsmönster, till farlig materialutvinning och bomullsplantagens slavsymbolik. Men kopplingen kompliceras av att bomullen här är spunnen av kvinnor som anklagats för häxeri, som utslutna ur sina samhällen samlats i ett kollektiv i Burkina Faso och skapat en självförsörjande affärsrörelse. En illustration av individens utsatthet mot kollektivets styrka, och värdet, i kontrast mot det ovärdiga, i arbete.

På kopparplåtarna framträder fingeravtryck från människorna

som hanterat korten i Sverige – den antaget trygga delen av produktionskedjan. Kortet återkommer i verket "Untitled blue", där mönsterkorten täckts av blå film och vinklats uppåt, som solceller som hälsar ljuset. På nära håll syns etsade förnamn: "Nisse", "Jens" – namnen på de som ska fastställa att denna första, viktiga del i kedjan är korrekt. Om något går fel står de personligen ansvariga, vilket gör att många lämnar yrket av psykisk press. En oväntad skörhet som slår mot mina fördomar.

Plåtarnas mönster drar samtidigt tankarna till textilt handarbete och organisk rörelse. Kontrasterna och de uppenbara associationerna upplöses, istället framträder samband och system, där beroende och samarbete trumfar generaliseringar och gränsdragningar.

Theresa Traore Dahlberg, född 1983 och uppvuxen på Öland och i Burkina Faso, är årets Beckerstipendiat. Hon är en konstnär och filmskapare som uppmärksammat för filmer som "Ouaga girls" och "Ambassadörens fru".

Filmskapandet finns med även här: på fyra digitala skärmar projiceras en reklamfilm och tre minidokumentärer om konstnären pappas arbete med att bygga upp Burkina Fasos musikindustri. Han var musiker som grundade produktionsbolaget Seydoni och startade en kassettfabrik i Ouagadougou. När cd-skivor och digitalisering tog över i början av 2000-talet ställdes maskinerna undan för att förfalla.

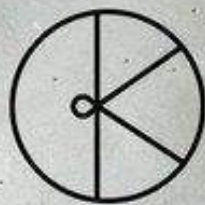
Nu visas de restaurerade kassetapparaterna på Burkina Fasos Nationalmuseum, utställningen "Seydoni pionnier de l'industrie musicale au Burkina" öppnade samma dag som Färgfabrikens. En livestream från Nationalmuseet är projicerad på rummets bakre vägg. Videor från skivbolaget spelas upp bredvid. En man bredvid mig uttrycker nostalgisk förtjusning över kassettbandsmaskinerna. Verken visar på förgängligheten i material och uttryck, och insikten om att något högt värderat så snabbt kan förpassas till historien. Men lika mycket på likheter över kulturella gränser och hur

lite identitetsmarkörer skiljer sig världen över.

I ett hörn står en kassettbandspelare redo för band från Seydoni. Ett överpedagogiskt instruktionsblad ligger bredvid. Jag tänker på en Youtubevideo där två tonårsskallar försöker förstå vad en traditionell telefon är och hur den fungerar. Vi kan skratta åt både de okunniga och de bakåtsträvande, men påverkan av det som formar oss ska kanske inte banaliseras för mycket. Att förstöra kulturläringar är en strategi för splittra folk och förstöra känslan av tillhörighet. Hur mycket gör vi det mot oss själva?

Theresa Traore Dahlbergs utställning väcker insikter om hur sammanlänkade vi är och hur fyllda vi är av mänskliga behov. Men det är också en estetisk upplevelse att se verken, särskilt i kombination med Färgfabrikens betonggråa och vackra råhet. Utställningen samspekar så fint med den nära 700 kvadratmeter stora lokalen att det i sig blir en ytterligare anledning att se utställningen. ■

Konstnären

KONSTNÄR/REGISSÖR
De har tagit klivet
in i filmbranschen

RECENSENTERNA
Hur mår konstkritikerna i nytt
medieklimat?

MAKT
Nya kulturministerens
planer för konsten

THERESA TRAORE DAHLBERG

Vägen till vernissage.
En konstnärs produktionsdagbok

NUMMER 1 2019

»Denna frihet gör mig medveten om
mina egna begränsningar.«
THERESA TRAORE DAHLBERG

THERESA TRAORE DAHLBERG

ÅRETS BECKERSSTIPENDIAT HETER Theresa Traore Dahlberg. Hon är 35 år gammal och bosatt i Stockholm. För att få en inblick i Theresa Traore Dahlbergs konst är det bra att börja med hennes bakgrund. Med en pappa från Burkina Faso och en mamma från Sverige har hon växelvis vuxit upp i lilla Skogsby på Öland och i mångmiljonstaden Ouagadougou i Burkina Faso. Fyra år i taget på varje plats, »jobbigast var att komma hem till Sverige igen som tonåring och börja i klassen på nytt». Mest känd är Theresa Traore Dahlberg för sina filmer *Taxi Sister* (2011), *Ouaga Girls* (2017) och *Ambassador's Wife* (2017) som är inspelade i Burkina Faso och Senegal. Men när Beckersjuryn ringde och berättade den glada nyheten visste hon precis vilket projekt hon ville visa.

– Jag har alltid velat göra något om min

pappas projekt. Han och mamma träffades i Washington där de båda befann sig på stipendievistelse. Pappa för att studera ekonomi (enligt min far så var han första afrikanen att få sin MBA på Washington University i Portland) och mamma för att utbilda sig till agronom. Men pappa, som är musiker i grunden, hade alltid drömt om att starta en musikstudio i Burkina Faso och det gjorde han. Studion blev den första i landet. Han såg också till att utbilda ljudtekniker och producenter och startade även motsvarigheten till Stim i Burkina Faso.

– Ett av hans många projekt var att starta en kassettfabrik. Det var pappas första barn. Ett livsprojekt som verkligen gått före det mesta. Ett tag kretsade allt kring fabriken. Det var en jättekamp bara att få allt att funka. Till slut gick det inte längre. Först tänkte

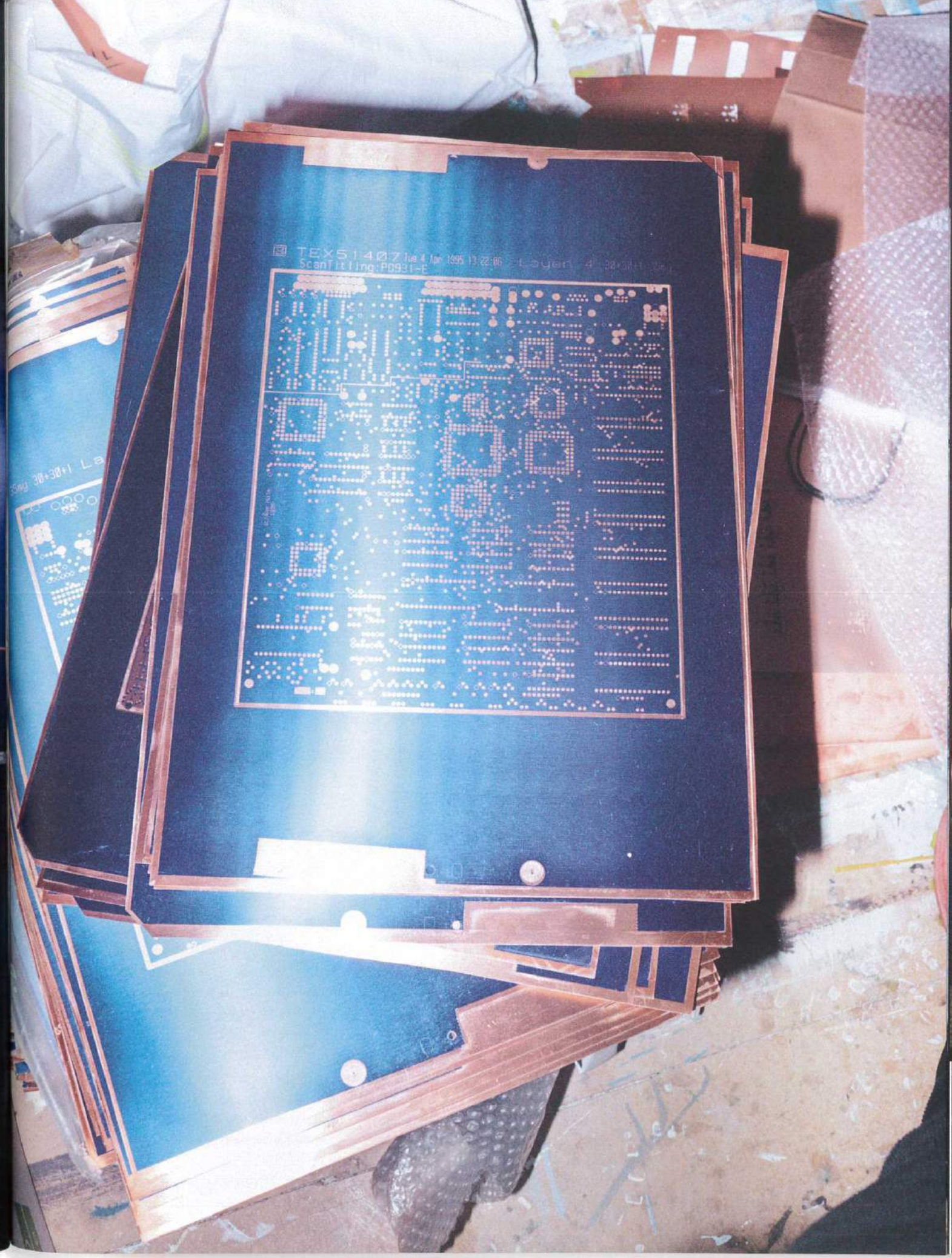
jag göra en film men jag insåg att det skulle bli för svårt och för dyrt. Pappa har stor integritet och är svårfångad på bild. Då dök tanken upp att göra det rumsligt. Med Beckers fick jag de rätta förutsättningarna. Igår fick jag reda på att Nationalmuseet i Burkina också vill ställa ut projektet så det blir två sammanflätade utställningar samtidigt.

Varför ville du göra just det här projektet?

– Det känns självklart för mig att berätta om den här nedlagda industrin i en industrimiljö som det är ute på Lövholmen. Nu håller jag tummarna för att allt ska klaffa, det är så mycket strul att få hit allt material. Det skickas i en container från Burkina Faso via mellanländer, det är en massa papper och diplomati inblandat. Nu pratar jag om den här kassettfabriken hela tiden och känner att jag håller på att bli som min

FOTOGRAF: PIERRE BLOK

FOTOGRAF: PIERRE BJÖRK

pappa, haha. Men hela historien säger så mycket om hur svårt det är att starta industrier och utbyta varor. Det blir också tydligt hur värdet, såväl emotionellt som monetärt förändras över tid.

Ser du en parallell till konstvärlden?

– Det gör jag verkligen. Inte minst vad det innebär att upphöja en vara på piedestal i ett konstsammanhang.

Theresa Traore Dahlberg är just hemkommen från New York där hon varit inbjuden av Columbia University för att prata om filmer och konst. Hon känner sig fortfarande hemma i staden som hon bodde i under sex år. 21 år gammal åkte hon över för att dela en lägenhet med kompisar i området Bus-

chwick, »bland slum och shootings». Nu är det »uppstädat och fullt av biodynamiska fik». Traore Dahlberg assisterade dokumentärfotografer och regissörer samtidigt som hon försörjde sig på brödjobb, innan hon sista året pluggade experimentell film.

Var det i New York som du kom på att du ville jobba med konst?

– Ärligt talat så visste jag inte ens att Mejan fanns. Och jag kände inte heller till DI (Dramatiska institutet) mer än att folk sa att skolan var omöjlig att komma in på eftersom de bara tog in fyra studenter vartannat år. Kanske bidrog min ovisshet och respektlöshet till att jag vågade söka och kom in. När jag sedan började på Mejan, hade jag

tänkt arbeta med filmen *Ouaga girls* i utbildningen, men eftersom det projektet redan var påbörjat valde jag att fokusera på installation och skulptur.

Arbetar du på några nya filmer?

– Många frågar mig »What's your next film?» Det känns nästan som att jag översköljs av något krav att göra en ny film. Så funkade det inte för mig. Att göra en ny film är ingen uppgift för mig, utan allt börjar med en idé som jag sedan måste följa. Får jag väl den övertygelsen går det att driva igenom nästan allt. Det är som att bli förälskad.
David Castenfors

Theresa Traore Dahls utställning på Färgfabriken pågår 2 februari – 24 mars.

Andréhn-Schiptjenko

Linnégatan 31, SE-114 47 Stockholm, Sweden
+46 8 612 00 75 / +33 788 14 79 59
info@andrehn-schiptjenko.com
andrehn-schiptjenko.com

THERESA TRAORE DAHLBERG

Born 1983 in Värnamo, Sweden
Lives and works in Stockholm, Sweden

Education

- 2014-17** MFA Royal Institute of Art, Stockholm, Sweden.
2008-11 Stockholm Academy of Dramatic Arts, Stockholm, Sweden.
2007 16 MM and experimental film production, Parsons The New School of Design, New York, USA.

Solo Exhibitions

- 2021** *Växlingar*, Kalmar Konstmuseum, Kalmar, Sweden.
2019 *Usine Seydoni*, Institut Suédois, Paris, France.
Theresa Traore Dahlberg - Becker Art Award 2019, Höganäs Museum, Höganäs, Sweden.
Theresa Traore Dahlberg - Becker Art Award 2019, Färgfabriken, Stockholm, Sweden.
Seydoni Pionnier de l'Industrie, Musicale au Burkina, Musée National du Burkina Faso, Ouagadougou, Burkina Faso.
Artists' Film International, Bonniers Konsthall, Whitechapel Gallery, Hammer Museum, Para/Site Art Space, Hong Kong, Ballroom Marfa, Marfa, Texas, USA, Istanbul Modern, Istanbul, Turkey.
2017 *System settings*, Galleri Mejan, Stockholm, Sweden.

Group Exhibitions

- 2022** CAAM - Atlantic Center of Modern Art, Las Palmas de Gran Canaria, Las Palmas, Spain.
Maskinerna är igång, Havremagasinet, Boden, Sweden.
2021 *Remixing the Future*, Museum of Ethnography, Stockholm, Sweden.
2018 OFF Biennale, Cairo, Egypt.
If She Wanted I Would Have Been There Once or Twice Again, Zeller van Almsick, Vienna, Austria.
Group Show, Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Sweden.
I'm Fine on My Way Home Now, Galleri Gerlesborg, Bohuslän, Sweden.
Ouff Collective, Botkyrka konsthall, Stockholm & Gagnef, Sweden.

Andréhn-Schiptjenko

Linnégatan 31, SE-114 47 Stockholm, Sweden
+46 8 612 00 75 / +33 788 14 79 59
info@andrehn-schiptjenko.com
andrehn-schiptjenko.com

- 2017**   *Anna-Lisa Thomson-stipendiater*, Uppsala Konstmuseum, Uppsala, Sweden.
Folkmusik 2.0, Kulturhuset Galleri 5, Stockholm, Sweden.
Transnational Solidarity (Eros Effekten), Tensta Konsthall, Stockholm, Sweden.
I'm Fine on My Way Home Now, Allkonstrummet, Mossutställning, Stockholm, Sweden.
Gone Fishing, Gävle Konstcentrum, Gävle, Sweden.
Show Me Your Archive and I Will Tell You Who is in Power, KIOSK, Ghent, Belgium.
Back to Me, Kungliga Konsthögskolan, Stockholm, Sweden.
Great Expectations, Royal Institute of Art, Stockholm, Sweden.
- 2015**   *Into Your Solar Plexus*, Kunsthalle Bern, Bern, Switzerland.

Grants and Awards

- 2019**   Becker Art Award
- 2018**   Konstnärsnämndens stipendium
Tempo Filmfestival, Best short film
Africlap Award
Youth Award Beldocs, Belgrad
- 2017**   Stockholmspriset
Diakité and Sachs stipendium
Stiftelsen Anna Lena Thomson Till Minne
Konstakademiens stipendium
Fredrika Bremer stipendium
Ouaga Girls, Prix du CREDIF pour la création cinématographique féminine, JCC Carthage Film Festival.
- 2015**   *Taxi Sister*, Audience Award, Le Festival international du film lesbien et féministe de Paris.